НАРОДНА АРМІЯ

21 вересня, 2017

#38 {5518}

«НАШ ВІЙСЬКОВИЙ МАЄ БУТИ В ЕФЕКТНОМУ МУНДИРІ, ЩОБ БІЗНЕС-КОСТЮМИ ТЬМЯНІЛИ НА ЙОГО ТЛІ»

НОВА ГЕРАЛЬДИКА ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ — ЦЕ САМОПІЗНАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

стор. 5

ІНВЕСТИЦІЇ В ОБОРОНУ — ОДИН ІЗ ПРІОРИТЕТІВ ПРОЕКТУ ДЕРЖБЮДЖЕТУ 2018-го

Кабінет Міністрів України планує наступного року нарощувати витрати на потреби вітчизняного війська стор. 4

«ЗАХІД-2017»

ЯК РОСІЙСЬКИЙ ГЕНШТАБ «ЗАГУБИВ» ТАНКОВУ ДИВІЗІЮ,

або По слідах одних «стратегічних» навчань… стор. 6

ДОНБАСУ ПОТРІБНІ МИРОТВОРЦІ. АЛЕ НЕ ЗА КРЕМЛІВСЬКИМ «ГІБРИДНИМ» СЦЕНАРІЄМ

На переконання експертів, миротворча місія має розміщуватися на всій території Донбасу та вздовж українсько-російського кордону для убезпечення людей та відведення важкої техніки і артилерії стор. 7

В УКРАЇНІ УСПІШНО ВИПРОБУВАЛИ УДАРНИЙ БЕЗПІЛОТНИК

Комплекс «Сокіл» складається з однієї розвідувальної й трьох ударних бойових машин стор. 8

НОВИЙ МІНОМЕТНИЙ КОМПЛЕКС ПРЕЗЕНТУЮТЬ НА ВИСТАВЦІ «ЗБРОЯ ТА БЕЗПЕКА-2017»

Державне підприємство «Укроборонсервіс» готує до відомчих випробувань новий вітчизняний зразок озброєння — мобільний мінометний комплекс, який поки що має назву UKR-MMC стор. 9

НА СВОЄ 22-РІЧЧЯ ВІДБИВ НАПАД ВОРОЖОЇ ДРГ

Старшого солдата Сергія Мицика відрядили на передову з однієї із частин Повітряних Сил, де він служив водієм-санітаром. Майже рік він виконував зовсім нетипові для водія завдання: у районі АТО Сергій — на посаді гранатометника стор. 10

ЧИ МОЖЕ ПИХАТІСТЬ ПЕДАГОГА ВИХОВАТИ В ДИТИНІ ПАТРІОТА?

Деякі українські освітяни досить своєрідно розуміють зміст та сутність патріотичного виховання молоді стор. 15

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ВІЙНИ

КОЛИШНІЙ РОЗВІДНИК ЗАПРОШУЄ ПОБРАТИМІВ НА РОБОТУ

стор. 16

ПРОБЛЕМА АДАПТАЦІЇ ВЕТЕРАНІВ ДО МИРНОГО ЖИТТЯ

НЕ ПРИНОСЬ ВІЙНУ ДОДОМУ,

або Про запобігання домашньому насильству стор. 17

У СВОЇ 93 РОКИ НАТАЛІЯ СТЕПАНІВНА — АКТИВНИЙ ВОЛОНТЕР

Її серце сповнене любові до українського солдата стор. 14

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ: «РІШЕННЯ ПРО ПОСТАЧАННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО ОБОРОННОГО ОЗБРОЄННЯ ПІДВИЩИТЬ ВАРТІСТЬ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ»

«На жаль, питання про забезпечення України новими оборонними озброєннями спричинило гарячі дискусії в США на основі кількох міфів», — сказав Президент Петро Порошенко під час виступу у Військовій академії США «Вест-Пойнт» у ході робочого візиту до Сполучених Штатів Америки.

«Перший — що американська зброя змусить Росію відправити свою зброю на Донбас. Але Росія ніколи не припиняла цього робити. Другий — що американська зброя не вирішить ситуацію в цілому. Але це точно допоможе вирішити ситуацію разом із санкціями та дипломатичним тиском. І третій — що постачання американської зброї посилить напругу. Але це підвищить вартість російської агресії. Перед обличчям такого сильного стримування Москва могла б двічі подумати, перш ніж дозволити новий наступ», — зазначив Петро Порошенко.

Президент наголосив, що ухвалення позитивного рішення з цього питання може зберегти життя українським воїнам, а це є найважливішим.

***

Петро Порошенко також подякував за медичну допомогу від США, яка «повертає наших важкопоранених солдатів до життя». «Цей гуманітарний жест дуже цінується українцями», — сказав він.

«Важлива звістка: Сенат США схвалив проект «Закону про бюджет США на потреби національної оборони на 2018 р.» (NDAA). У законопроекті передбачено надати 500 мільйонів доларів для підтримки України в безпековій та оборонній сферах.

Проект закону санкціонує надання нашій державі летальних озброєнь оборонного характеру. До нього також уключено положення, що дозволяють використання коштів оборонного бюджету США на потреби реабілітації в медичних установах Сполучених Штатів поранених українських військовослужбовців, а також на посилення спроможності Повітряних і Військово-Морських Сил нашої держави.

Уперше на законодавчому рівні запропоновано надати Україні такі оборонні засоби: радіолокаційні протиповітряної оборони та спостереження за надводною ситуацією, військово-морські протимінні, кораблі прибережної дії та берегової охорони».

Про це повідомив Президент України на своїй офіційній сторінці у Facebook.

ТРАМП В ООН ЗАКЛИКАВ ПОВАЖАТИ СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ

Президент США Дональд Трамп виступив із закликом до ООН припинити загрози суверенітету держав у світі й відстоювати повагу до державних кордонів, згадавши ситуацію в Україні, яка потерпає від російської агресії.

«Необхідно відкидати загрози суверенітету, починаючи від України й до Південно-Китайського моря. Ми повинні відстоювати повагу до кордонів і повагу до культури, а також мирну взаємодію»

Про це він сказав під час промови на відкритті загальнополітичних дебатів у рамках 72-ї сесії Генеральної асамблеї ООН, повідомляє Укрінформ.

«Необхідно огороджувати свої країни, їхні інтереси та майбутнє, необхідно відкидати загрози суверенітету, починаючи від України й до Південно-Китайського моря. Ми повинні відстоювати повагу до кордонів і повагу до культури, а також мирну взаємодію», — підкреслив американський лідер.

У зв'язку із цим він закликав глав держав, представлених на Генасамблеї, виконувати свої зобов'язання перед своїми народами.

«Як і задумували засновники Об'єднаних Націй, потрібно діяти спільно, боротися з тими, хто загрожує нам хаосом, безладами й терором», — наголосив Трамп.

За повідомленням Укрінформу, у вівторок у штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку стартували загальнополітичні дебати з участю глав держав та урядів понад 120 держав.

УБОЛІВАЄМО ЗА КОМАНДУ НЕСКОРЕНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ!

Міністр оборони України Степан Полторак зустрівся з учасниками Національної збірної України «Ігри Нескорених» (Invictus Games)

Міністр оборони України Степан Полторак зустрівся з учасниками Національної збірної України «Ігри нескорених» (Invictus Games) — військовослужбовцями Збройних Сил України перед їхнім від'їздом у Торонто.

Уперше цього року Україна бере участь у Invictus Games — міжнародних спортивних змаганнях серед військовослужбовців і ветеранів, які зазнали травм, поранень під час виконання службового обов'язку.

Серед учасників національної збірної — чотири військовослужбовці Збройних Сил України, які, попри травми й поранення, яких вони зазнали, продовжують сьогодні службу у війську. Це капітани Павло Будаєвський і Василь Пашкевич, сержант Олег Зимников і солдат Владислав Кузнецов.

— Наша команда — приклад того, що немає нічого неможливого, свідчення того, що українські захисники незламні, а нашого воїна нікому не скорити, — підкреслив глава оборонного відомства. — Вони — герої, адже демонструють той максимум людських сил, на які лише здатна людина, зазнавши важких поранень і травм. Після лікування вони знайшли в собі сили на відновлення, повернулися до повноцінного життя, продовжили службу, взяли участь у відборі та увійшли до національної збірної.

На завершення зустрічі Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак вручив учасникам Національної збірної України «Ігри нескорених» — військовослужбовцям ЗС України грошові сертифікати й побажав усім учасникам змагань успіху, сили духу та наснаги для майбутніх перемог.

— Пишаємося нашими нескореними! Уболіваємо за українську команду! — сказав Степан Полторак.

Катерина КЛИМЧЕНКО

ОГОЛОШЕННЯ

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини нежитлових приміщень клубу інв. № 4 площею 2 кв.м за адресою: м. Житомир, вул. Фещенка-Чопівського, 22, військове містечко № 13.

Запланована дата оцінки: 30.09.2017.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — три дні для доопрацювання звіту).

3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10:00 в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

ОГОЛОШЕННЯ № 286/7/5586-НЕР про результати проведення конкурсу щодо закупівлі квартир на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Джерело фінансування закупівлі: **кошти державного бюджету України.**

3. Інформація про предмет закупівлі:

3.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на вторинному ринку в регіонах України.**

3.2. Кількість та місце поставки товарів чи надання послуг: **лот 1** — м. Київ, до 25 квартир; **лот 2** — м. Вінниця, до 30 квартир; **лот 3** — м. Краматорськ, м. Сєвєродонецьк Донецької області, до 4 квартир; **лот 4** — м. Маріуполь Донецької області, до 6 квартир; **лот 5** — м. Новомосковськ, м. Кам'янське, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області, до 90 квартир; **лот 6** — м. Житомир, до 20 квартир; **лот 7** — м. Новоград-Волинський Житомирської області, до 20 квартир; **лот 8** — м. Львів, до 22 квартир; **лот 9** — м. Броди Львівської області, до 5 квартир; **лот 10** — м. Самбір, м. Дрогобич, м. Стрий Львівської області, до 5 квартир; **лот 11** — м. Луцьк, до 3 квартир; **лот 12** — м. Мукачево Закарпатської області, до 10 квартир; **лот 13** — м. Запоріжжя, до 10 квартир; **лот 14** — м. Херсон, до 10 квартир; **лот 15** — м. Бердянськ, м. Мелітополь Запорізької області, до 10 квартир; **лот 16** — м. Золотоноша Черкаської області, до 5 квартир; **лот 17** — м. Івано-Франківськ, до 3 квартир; **лот 18** — м. Коломия Івано-Франківської області, до 5 квартир; **лот 19** — м. Чернігів, до 10 квартир; **лот 20** — м. Рівне, до 10 квартир; **лот 21** — м. Харків, до 10 квартир; **лот 22** — м. Хмельницький, до 10 квартир; **лот 23** — м. Тернопіль, до 10 квартир; **лот 24** — смт Черноморське Одеської області, до 4 квартир; **лот 25** — м. Білгород-Дністровський Одеської області, до 4 квартир; **лот 26** — м. Сарата, м. Болград Одеської області, до 7 квартир; **лот 27** — м. Полтава, до 10 квартир; **лот 28** — м. Суми, до 5 квартир; **лот 29** — м. Конотоп, м. Глухів Сумської області, до 5 квартир; **лот 30** — м. Лозова, м. Куп'янськ Харківської області, до 40 квартир.

3.3. Строк поставки товарів або надання послуг: **до 31 жовтня 2017 р.**

4. Інформування про процедуру закупівлі:

4.1. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4.2. Дата оприлюднення та номер оголошення про проведення процедури закупівлі, опублікованого в засобах масової інформації: **№ 286/7/4907-НЕР у газеті «Народна армія» від 23.08.2017 № 34 (5514).**

5. Результат проведення процедури закупівлі:

5.1. Дата визначення переможця конкурсу, який подав найвигіднішу конкурсну пропозицію: **19.09.2017 року.**

5.2. Конкурс скасовано чи визнано таким, що не відбувся:

5.2.1. Причина: **за лотами 1, 3, 4, 6, 9, 11, 13, 14, 16, 17, 22, 23, 24, 25, 26, 27 та 30** — тому що за лотами не подано жодної пропозиції; **за лотами 8, 10, 12, 28 та 29** — у зв'язку з відхиленням усіх конкурсних пропозицій; **за лотами 2, 19, 20 та 21** — у зв'язку з допущенням до оцінки менше ніж двох учасників.

6. Інформація про переможців конкурсу:

Лот 5 — м. Новомосковськ, м. Кам'янське, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області, до 90 квартир; гранична вартість 1 кв.м — 14 970,00 грн.

5.1. ФО Кириченко Віктор Миколайович: закупівля 81 квартири у м. Кам'янське Дніпропетровської обл., проспект Металургів, 40А; кв. №№ 1–6, 8–12, 14–36, 38–84; вартість 1 кв.м — 14 950,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 5 917 кв.м, загальна ціна 88 459 150,00 грн без ПДВ.

5.2. ФО Клименко Олександр Володимирович: закупівля 9 квартир у м. Кам'янське Дніпропетровської обл., проспект Металургів, 40А; кв. №№ 7, 13, 37, 85, 86, 87, 88, 89, 90, вартість 1 кв. м — 14 970,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 607,7 кв.м, загальна ціна 9 097 269,00 грн без ПДВ.

Лот 7 — м. Новоград-Волинський Житомирської області, до 20 квартир; гранична вартість 1 кв.м — 13 908,00 грн.

7.1. ФО Лавренюк Олександр Анатолійович: закупівля 10 квартир у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Івана Франка, 29А, кв. №№ 5, 8, 21, 24, 26, 27, 29, 30, 31, 32; вартість 1 кв. м — 13 850,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 461,6 кв.м, загальна ціна 6 393 160,00 грн без ПДВ.

7.2. ФО Остапчук Світлана Миколаївна: закупівля 2 квартир у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Тимошенко, 2, кв. №№ 18, 22; вартість 1 кв. м — 13 870,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 82,1 кв.м, загальна ціна 1 138 727,00 грн без ПДВ.

7.3. ФО Шавловський Микола Петрович: закупівля 3 квартир у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Гетьмана Сагайдачного, 26А, кв. №№ 40, 41, 52; вартість 1 кв. м — 13 875,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 212,7 кв.м, загальна ціна 2 951 212,50 грн без ПДВ.

7.4. ФО Добровольський Володимир Євгенович: закупівля 2 квартир у м. Новоград-Волинський Житомирської обл., вул. Тимошенко, 2, кв. №№ 8, 23; вартість 1 кв. м — 13 880,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 106,4 кв.м, загальна ціна 1 476 832,00 грн без ПДВ.

Лот 15 — м. Бердянськ, м. Мелітополь Запорізької області, до 10 квартир; гранична вартість 1 кв.м — 13 162,00 грн.

15.1. ФО Жокін Іван Олександрович: закупівля 10 квартир у м. Мелітополь Запорізької області, провулок Бадигіна, 1/2 кв. №№ 18, 29, 31, 42 та 1/3, кв. №№ 10, 13, 29, 46, 48, 50; вартість 1 кв. м — 12 900,00 грн. без ПДВ, загальна площа квартир 404,60 кв.м, загальна ціна 5 219 340,00 грн без ПДВ.

Лот 18 — м. Коломия, Івано-Франківської області, до 5 квартир; гранична вартість 1 кв.м — 12 737,00 грн.

18.1. Приватне виробничо-комерційне підприємство «Житлобуд»: закупівля 5 квартир у м. Коломия Івано-Франківської області, вул. Маковея, 8, кв. №№ 1, 2, 6, 7, 8; вартість 1 кв. м — 12 730,00 грн без ПДВ, загальна площа квартир 400,10 кв.м, загальна ціна 5 093 273 ,00 грн без ПДВ.

ПРЕЗИДЕНТ УВІВ У ДІЮ РІШЕННЯ РНБО ЩОДО ПРОПОЗИЦІЙ ДО ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ НА 2018 РІК ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Кабінету Міністрів України доручено передбачити у проекті Закону України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» видатки на забезпечення національної безпеки й оборони України в обсязі не менше ніж 5% від валового внутрішнього продукту. При цьому фінансування потреб сектору безпеки і оборони передбачити в обсязі не менш як 165 372,3 млн грн, з яких не менше ніж 158 997,3 млн грн — із загального фонду Державного бюджету України, 6 375,0 млн грн — зі спеціального фонду Державного бюджету України.

Зокрема для Міністерства оборони України 2018 року має бути передбачене фінансування за рахунок коштів загального фонду Держбюджету в обсязі 81 689,2 млн грн, а за рахунок коштів спеціального фонду — 1 625,3 млн грн.

На фінансування Національної гвардії України 2018 року необхідно передбачити фінансування коштом загального фонду Держбюджету в обсязі 10 354,0 млн грн, за рахунок коштів спеціального фонду — 739,0 млн грн.

Уряд має також забезпечити фінансування Національної поліції України в обсязі 24 277,2 млн грн за рахунок коштів загального фонду Держбюджету та 90,0 млн грн з коштів спецфонду Держбюджету.

Адміністрації Державної прикордонної служби України 2018 року має бути виділено фінансування в обсязі 9 010,6 млн грн за рахунок коштів загального фонду Держбюджету та 33,2 млн з коштів спецфонду. Державній службі України з надзвичайних ситуацій має бути передбачене фінансування в обсязі 9 774,6 млн грн із загального фонду і 969,4 млн грн із спецфонду Держбюджету 2018 року.

У Державному бюджеті наступного року на фінансування Служби безпеки України має бути передбачено 7 491,1 млн грн за рахунок коштів загального фонду та 160,9 млн грн за рахунок коштів спецфонду.

Уряду також доручено розглянути питання щодо фінансування 2018 року Державної цільової програми створення та освоєння виробництва боєприпасів та продуктів спеціальної хімії на період до 2021 року і Державної цільової програми реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу на період до 2021 року в обсязі 0,5% від валового внутрішнього продукту (але не менше ніж 6,0 млрд грн) понад обсяг видатків на фінансування сектору безпеки і оборони, який визначений Концепцією розвитку сектору безпеки і оборони України, затвердженою Указом Президента України від 14 березня 2016 року № 92.

Починаючи з 2018 року уряд має залишати в повному обсязі надходження до спеціального фонду Державного бюджету України для фінансування потреб органів сектору безпеки і оборони України, що забезпечили такі надходження, йдеться на сайті глави держави.

Також 2018 року мають бути вжиті заходи для забезпечення першочергового фінансування діяльності суб'єктів сектору безпеки і оборони України за такими пріоритетними напрямами: посилення системи протиповітряної оборони держави та можливостей авіації Повітряних Сил Збройних Сил України; реалізація державної політики у сфері кібербезпеки, виконання заходів з розвитку та модернізації спеціального зв'язку та захисту інформації; виконання Національної розвідувальної програми на 2016–2020 роки; посилення контррозвідувального захисту та боротьби з тероризмом і диверсійною діяльністю; проведення інтенсивної бойової підготовки частин і підрозділів ЗСУ та інших утворених відповідно до законів України військових формувань; облаштування державного кордону України; реалізація соціальних гарантій військовослужбовців, насамперед збільшення у структурі грошового забезпечення військовослужбовців питомої ваги посадових окладів, окладів за військовим званням.

Окрім того, до 1 листопада 2017 року Кабмін має розглянути питання запровадження механізму пільгових іпотечних кредитів для забезпечення житлом військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу та членів їхніх сімей.

ДОПОМОГА ІНОЗЕМНИХ ПАРТНЕРІВ У ВІДНОВЛЕННІ ІНФРАСТРУКТУРИ ДОНБАСУ ДЛЯ НАС НАДВАЖЛИВА

19 вересня Авдіївку відвідала делегація Парламентського комітету асоціації України та ЄС на чолі із співголовами ПКА Даріушем Росаті та Миколою Княжицьким. 19 європарламентаріїв та 10 українських високопосадовців, серед яких був заступник міністра з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України Георгій Тука, прибули у прифронтове місто задля моніторингу окремих питань екологічної та безпекової ситуації, огляду пошкоджених у наслідок бойових дій об'єктів цивільної та індустріальної інфраструктури. А також — для обговорення перспектив і планів участі європейських країн у процесі відновлення зруйнованих бойовиками об'єктів інфраструктури в Донецькій області. У поїздці гостей супроводжували голова військово-цивільної адміністрації Донецької області Павло Жебрівський та тимчасовий виконувач обов'язків голови ВЦА Авдіївки підполковник Володимир Рекшинський.

Першою зупинкою європарламентріїв стала територія ПрАТ «Авдіївський коксохімічний завод». Зі слів директора підприємства Муси Магомедова, під час загострення бойових дій у лютому-березні 2017 року Авдіївський коксохім був однією з пріоритетних цілей бойовиків. Обстрілюючи територію підприємства, пошкоджуючи магістральні лінії електропередач, а також блокуючи діяльність Донецької фільтрувальної станції, представники незаконних озброєних формувань намагалися позбавити підприємство води та електрики і цим змусити зупинити завод-гігант і спричинити збитки українській економіці.

— Через обстріли бойовиків загинуло 12 та було поранено 60 працівників підприємства, — зазначив Муса Магомедов. — Це велика трагедія для всього колективу заводу. Але навіть у важкі часи ми не припиняли роботу.

Розповідаючи про руйнування в житловому секторі міста, голова ВЦА Донецької області Павло Жебрівський провів іноземних гостей до будинків, які були пошкоджені танковими снарядами бойовиків у березні 2017 року.

— Загалом у місті потребують відновлення близько 500 будинків. Це і центральна частина Авдіївки, і приватний сектор. Зараз ми активно намагаємося відновити будинки та об'єкти цивільної інфраструктури до початку опалювального періоду. Зокрема будуємо газогін, плануємо до початку жовтня побудувати близько 10 бюветів для забезпечення населення водою. Крім того, за допомогою держави та неурядових організацій забезпечуємо населення будівельними матеріалами, — розповів Павло Жебрівський. — Під час активізації бойових дій проросійські бойовики переслідували мету змусити нас здійснити евакуацію мешканців міста, аби увійти до спорожнілої Авдіївки, як вони це зробили в Дебальцевому. Але місто вистояло, і зараз триває процес активного відновлення його інфраструктури.

Коментуючи ситуацію із численними руйнуваннями в житловому секторі міста, голова ВЦА Донецької області зазначив, що проблемним аспектом у відновленні пошкоджених будівель і комунікацій Авдіївки є залучення будівельних підприємств. Відповідно до наявної проектно-кошторисної документації, вартість виконання робіт на території Авдіївки така ж, як і в ненаближених до лінії бойового зіткнення населених пунктах України. А тому комерційні будівельні фірми не бажають працювати в зоні підвищеного ризику. На даний момент ремонтно-відновні роботи виконуються спеціалізованими бригадами ДСНС та Державної спеціальної служби транспорту.

Підбиваючи підсумки роботи, співголова Парламентського комітету асоціації України та ЄС Даріуш Росаті зазначив, що під час візиту члени делегації отримали великий масив інформації. Зокрема в Європарламенті будуть порушуватися питання щодо подальшої допомоги Україні в контексті відновлення інфраструктури Донбасу, запровадження екологічних інновацій на підприємствах Донеччини, продовження забезпечення нормального рівня життя мешканців населених пунктів у районі ведення бойових дій.

Окрім того, голова ВЦА Донецької області Павло Жебрівський звернувся до іноземних гостей із проханням активізувати тиск на представників Російської Федерації щодо дотримання бойовиками умов припинення вогню. Адже ефективність робіт із відновлення інфраструктури населених пунктів, які розташовані на лінії зіткнення, безпосередньо пов'язана із дотриманням умов перемир'я, яке регулярно порушується представниками незаконних збройних формувань.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

В Авдіївці потребують відновлення близько 500 будинків

Представники Європарламенту разом із місцевою владою оглядають руйнування, яких завдали місту бойовики

ІНВЕСТИЦІЇ В ОБОРОНУ —

ОДИН ІЗ ПРІОРИТЕТІВ ПРОЕКТУ ДЕРЖБЮДЖЕТУ 2018-го

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПЛАНУЄ НАСТУПНОГО РОКУ НАРОЩУВАТИ ВИТРАТИ НА ПОТРЕБИ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА

15 вересня уряд України згідно із Бюджетним кодексом країни розглянув на своєму засіданні проект бюджету на 2018 рік. Нагадаємо нашим читачам, що, за словами Прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана, в цьому проекті бюджета нашої держави на наступний рік урядом визначено відразу кілька так званих пріоритетних напрямів його витрат. Серед інших (децентралізація, підтримка реального сектору економіки, медицина та будівництво доріг) також пріоритетною сферою державних витрат було визнано й оборонний сектор. Зокрема фінансування головного елементу системи національної безпеки і оборони держави — її Збройних Сил. За багатьма даними, якщо заплановані обсяги та показники витрат держави на оборону будуть в основному затверджені вітчизняними парламентаріями, то для всієї оборонної сфери України і зокрема її Збройних Сил вони стануть революційними як за обсягами, так і за своєю структурою. В чому ж полягає ця революційність?

Нещодавно дещо відхилив завісу над відповіддю на це запитання Секретар Ради Національної безпеки та оборони України (РНБО) Олександр Турчинов, який обнародував основні показники оборонного бюджету нашої країни на 2018 рік після засідання РНБО, де вони обговорювалися.

Перше, що впадає у вічі, — це нарощування обсягів фінансування оборонної сфери нашої держави, також і Збройних Сил України, протягом останніх трьох років. І цю динаміку планується підтримувати принаймні й наступного року. Але при цьому слід наголосити, що витрати держави власне на військо на цьому тлі виглядають дещо інакше. Якщо так можна сказати, вони мають вигляд послідовного зростання. В узагальнених цифрах ця різниця в динаміці зростання між двома показниками виглядає ще більш разючою.

Протягом 2014–2017 років загальний оборонний бюджет нашої країни (тобто витрати на весь «силовий» блок держави) стрімко зростав з 52,4 млрд гривень у 2014-му до 113,6 млрд грн у 2016-му та до 134,5 млрд грн, які планується витратити нинішнього року. Але фінансування з державного бюджету власне Міністерства оборони України (й відповідно витрати на армію як таку) зростало більш плавно — у 2014-му воно становило 26,9 млрд грн, у 2015-му зросло до 47,9 млрд грн і було підвищено протягом 2016-го року до 55,9 млрд грн. І лише 2017-го його обсяг підвищився до позначки у 64,4 млрд грн (хоча, звісно, рік ще не закінчився). Тож наступного року, за словами Олександра Турчинова, планується витратити в загальному обчисленні не менше як 165,3 млрд грн (що повинно становити не менш як 5% від ВВП країни), з яких безпосередньо на потреби війська повинно бути виділено приблизно 83,3 млрд грн. По суті, це новий оборонно-фінансовий «рекорд» нашої країни за всі 26 років з моменту відновлення державної незалежності нашої країни, який планується встановити вже наступного року. Навіть з урахуванням інфляційних процесів, що відбуваються сьогодні у вітчизняній фінансово-економічній сфері, Україна у новітні часи стільки ще на власну оборону не витрачала…

Головна причина цих «рекордів» усім нам добре відома і знаходиться за східним кордоном, у Кремлі, і сьогодні своїми діями зовсім не викликає оптимізму. Що своєю чергою спонукає українців активно витрачати на свою оборону значні кошти навіть в умовах кризи.

Бо якщо до вас вдерся скажений сусід із сокирою і, погрожуючи нею, вже встиг відтяти частину ділянки та ще й заліз, наприклад, у ваш же гараж і відмовляється його залишити, знову розмахуючи перед вашим обличчям сокирою, то вам мимоволі доведеться десь знайти спочатку гроші на інструмент протидії агресору, а потім ще значну суму грошей на високий паркан та дорогу систему сигналізації або завести для протидії сусідській сокирі щось більш значуще, щоб примусити цього любителя чужого зрештою забратися геть і навіть не мріяти про привласнення вашого майна…

Звісно, якщо з вами такого раніше не траплялося і ви не бачили в усіх цих оборонних заходах великої потреби (як це було в нашому, українському випадку, коли наша армія була майже вщент знищена славетними «пАпереднІками», а про таки обсяги її фінансування ніхто і ніколи не те що не чув, а навіть не мріяв…), то це, зрозуміло, будуть для вас у певному сенсі дійсно революційні інвестиції у власний захист та оборону.

Насправді ж ця революційність нинішнього оборонного будівництва країни полягає не тільки і навіть не стільки у значних обсягах фінансування сектору оборони та національної безпеки, зрештою в умовах реальної агресії проти України це є об'єктивною необхідністю. Насправді головним є те, на що і як будуть витрачатися ці значні суми. Тобто структура витрат виділених війську грошей.

У цьому сенсі варто процитувати слова Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака, сказані ним 1 вересня нинішнього року під час його робочої поїздки до Національної академії сухопутних військ у Львові. Вони є вкрай важливі, адже за своєю посадою Степан Полторак і є головним розпорядником та контролером цих витрат:

— Бюджет на наступний рік буде достатнім для того, щоб зробити важливий крок уперед і досягти максимальних результатів у реформуванні Збройних Сил, переозброєнні, оснащенні, підготовці. Зараз відбувається процес формування цього бюджету, і ті дані, які в мене є, дуже оптимістичні. У нас буде можливість розвивати навчально-матеріальну базу війська… Вже створюється сучасна інфраструктура навчальних полігонів, центрів по всій Україні, які відповідають стандартам НАТО, з можливостями для навчання, відпочинку, підготовки військовиків.

На весь «силовий» блок держави наступного року планується витратити в загальному обчисленні не менше як 165,3 млрд грн (що повинно становити не менш як 5% від ВВП країни), з яких безпосередньо на потреби війська повинно бути виділено приблизно 81,6 млрд грн (за загальним фондом держбюджету)

Ці слова керівника оборонного відомства нашої країни, звичайно, вселяють певний оптимізм. Адже вони свідчать про те, що українське військо від схеми «бюджет утримання» (його ще називали раніше «бюджетом проїдання») переходить до більш прогресивного «бюджету розвитку», спрямовуючи значні суми саме на якісні зміни у війську.

Принаймні динаміка нарощування розмірів фінансування таких ключових для боєздатності війська сфер, як технічне оснащення, підготовка військ тощо, продовжує зростати в реальності. І є чимало прикладів цього.

Так, державним бюджетом на 2017 рік передбачене загальне фінансування Міністерства оборони України у розмірі 64,4 млрд гривень. Але воно може зрости (за рахунок конфіскованих статків «державних мужів» часів президентства Януковича, які, власне, й довели українське військо на початок 2014 року до стану «дуже обмеженої боєздатності») і передусім у сфері оснащення війська новими зразками озброєння та військової техніки. Адже на початку серпня Президент України Петро Порошенко підписав зміни до державного бюджету на поточний рік, які передбачають виділення цих додаткових коштів на фінансування цілої низки важливих напрямів оборонного сектору держави. Наприклад, будівництва нового заводу із найсучаснішим устаткуванням для виробництва боєприпасів, закупівлю новітніх зразків ОВТ, серед них найсучасніших українських танків «Оплот» (до речі, як повідомив нещодавно під час святкування Дня танкіста Міністр оборони України Степан Полторак, контракт на постачання цих машин уже підписаний) та кількох інших програм і проектів.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

«НАШ ВІЙСЬКОВИЙ МАЄ БУТИ В ЕФЕКТНОМУ МУНДИРІ, ЩОБ БІЗНЕС-КОСТЮМИ ТЬМЯНІЛИ НА ЙОГО ТЛІ»

НОВА ГЕРАЛЬДИКА ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ — ЦЕ САМОПІЗНАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

Віталій Гайдукевич

На параді на честь Дня незалежності Хрещатиком пройшли парадні розрахунки в новому одностроі та з новими беретними знаками. На запитання нашого кореспондента про те, чого саме було вибрано такі кольори, як було сформовано нову емблематику, відповів координатор робочої групи при Міністерстві оборони України з розробки нового однострою Збройних Сил України та знаків розрізнення Віталій Гайдукевич

— Пане Віталію, із чого все починалося?

— Ми почали працювати в січні 2015 року, вже під час війни. Зібралася група однодумців, зустрілися з Міністром оборони, обговорили механізми координації та роботи. Фінальний результат — це те, що вийшло із шести різних концепцій. Ми вирішили зануритися максимально глибоко в історію. Тобто, по суті, треба було здійснити дерадянізацію емблематики. Наше завдання було розповісти світові й самим собі, що Збройні Сили України мають набагато глибшу історію. До складу групи ввійшли різні люди, серед них, зокрема, Олекса Руденко, заслужений художник України, автор ордена Богдана Хмельницького, художник-графік Олександр Лежнєв, Тетяна та Олексій Сопіни, які опікувалися кроєм мундирів, згодом до роботи долучився наш історичний консультант Василь Павлов.

— Чи вивчали ви досвід європейських армій?

— Безумовно. Якщо ми подивимося на тих же, наприклад, британців або французів, то відзначимо, що в кожного свій стиль, свій шарм. Це і є та мілітарна естетика, якої не було в нас. За 25 років ми настільки позбулися самоідентичності, що це треба було виправляти, та ще й терміново.

До того ж український військовик повинен мати гідний зовнішній вигляд, щоб люди зрозуміли, що армія — це не «десь за парканом». Виходячи в місто з дівчиною, військовий має бути в мундирі, його вигляд має бути настільки ефектним та ще й стриманим, щоб бізнес-костюми тьмяніли на його тлі. Ось на це ми й орієнтувалися.

— Звідки коріння нової геральдики й нового однострою?

— Ми виходили з того, що Європа — це той осередок, від якого вже розходяться кола. Ще одне джерело — уніформа армії УНР, але там були не всі роди військ, зокрема не було десантників. Спиралися також на воєнну історію України різних епох. Ідеологічна айдентика — кольори беретів, беретні знаки, кваліфікаційні знаки, емблеми підрозділів, нарукавні нашивки й низка інших речей — походитиме з історії українських армій 1917–1921 років (Перші визвольні змагання), УПА (Другі визвольні змагання), Козаччини, Великого Князівства Литовського, Галицько-Волинського князівства, Русі (а вона була тільки із центром у Києві). У разі якщо українська історія не може дати ґрунт для символіки, тоді ми спираємося на європейські традиції. Наприклад, танковий чорний берет придумали британці — спираємося на першотвір. Десантний темно-бордовий берет придумали британці — спираємося на це. Тобто, джерел походження емблематики лише два: Україна або Європа. Від Російської імперії, хоч би як вона називалася, нічого.

— Розкажіть докладніше про нові емблеми.

— Погляньмо, наприклад, на емблему танкових військ. Танки — спадкоємці важкої кавалерії. У Європі, США, Канаді досі танкові підрозділи називаються так само, як ті кавалерійські частини, на основі яких їх було створено, — там є гусарські, драгунські полки тощо. У нас існує стереотип: середньовіччя в Україні не було. Та це не так! Важка кавалерія в її східноєвропейській версії була присутня в різних державах, які були на території України. Якщо ми звернемося до XV століття, Грюнвальдської битви 1410 року, то виявимо, що там воювали хоругви з українських теренів. Безумовно, ті воїни не були в залізних обладунках відповідно до західноєвропейської моди, але то були ті ж лицарі, тільки одягнені з огляду на потребу боротися з кочівниками. І такі речі, як панцерні рукавиці, у наших пращурів були. Чому їх не використовувати як символ? З'єднали з перначем — це дуже страшна зброя, яка пробиває лицарську броню. А ми знаємо історію сучасної війни на Донбасі. Коли танки виїжджали на позицію підтримувати хлопців, то на тому боці розуміли: жарти закінчилися…

Танк — це серйозна фігура на полі бою, тож була потрібна серйозна, грамотна реалізація її емблеми. Так виникла емблема танкістів. Я знаю, що її дуже добре сприйняли бійці. Це був, як кажуть, не постріл у десятку. Це, я вважаю, знесло мішень!

— А що з емблемою Сил спеціальних операцій? Пам'ятаю, навколо вовкулаки були серйозні суперечки.

— Знову-таки, у військових не було достатньо інформації. Вовкулака, або козак-характерник, сіроманець — це воїн-дружинник, який часом обертається вовком, чаклун, небезпечний для ворогів. Передусім символ вовкулаки підкреслює те, що ССпО, еліта Збройних Сил, є спадкоємцями найкращих воїнів України. За цим зображенням стоїть майже двотисячолітня історія збройного захисту рідної землі.

Ця міфологічна істота добре відома в багатьох народів, зокрема в предків сучасних українців, східних слов'ян.

Українські легенди, перекази та казки про козаків-характерників, вовкулаків-перевертнів, песиголовців свідчать про те, що стародавній культ воїна-вовка пережив середні віки, Відродження та увійшов до міфології козацтва.

Про багатьох козацьких ватажків, зокрема про Івана Сірка, славетного кошового отамана Запорозької Січі, казали, що він характерник, уміє обертатися на вовка й знову ставати людиною.

Бойовий пояс — важлива деталь образу воїна-вовка. В Україні він був відомий уже 5000 років тому. Він неодмінно присутній на кам'яних зображеннях воїнів, які жили в українських степах у ті часи. У княжі часи «препоясати чресла» означало одягнути бойовий пояс із мечем, бути готовим до бою.

ССпО — це засіб рішучого створення передумов успіху основних сил: розвідка, передове просування, захоплення плацдармів, здійснення спеціальних, зокрема психологічних операцій. Це сучасні вовкулаки-характерники із сучасним озброєнням та підготовкою на рівні XXI століття. І коли це все було викладено командувачу Сил спеціальних операцій, то жодних питань не залишилося.

— Піхота, як кажуть, — цариця полів. Чи важко було для них щось вимальовувати?

— Емблему для піхотинців ми малювали, виходячи з європейської традиції. Узяли традиційний для піхоти Старого Світу символ — гранаду, тобто гранату. Виходили з того, що ми себе позиціонуємо безпосередніми учасниками європейського культурного політичного й економічного простору. Відповідно ми повинні дотримуватися їхніх традицій, а гранада в Європі — один із найпоширеніших символів. До речі, це нам додало проблем, бо придумати, який оригінальний вигляд повинна мати граната, дуже складно. По суті, це кругла бомба, на якій щось горить. Ну ось такий класичний варіант і взяли.

— Багато суперечок точилося навкруги кольору беретів для морських піхотинців…

— У європейській практиці часто-густо прості безпафосні стрілки ВМС носять берети кольору ВМС, тобто загального флотського кольору, і це переважно темно-темно-синій чи то "дарк нейві блю". У кількох країнах є чорні берети, але не тому, що «чорна смерть», а тому, що такі самі чорні берети носять усі структури флоту. Пафосу ніякого. А от структури флоту, які виконують посилені, спеціалізовані завдання, зазвичай носять синьо-зелений колір у країнах Європи. Візьмімо Францію, простий флотський стрілець-фузилер носить темний колір, а ті, що десантуються, стрибають, пірнають, штурмують, «марин командос», носять синьо-зелений. У Британії банальні стрілки носять темно-синій колір, а «роял марин командос» — зелений. У Нідерландах, Норвегії, Італії — те саме.

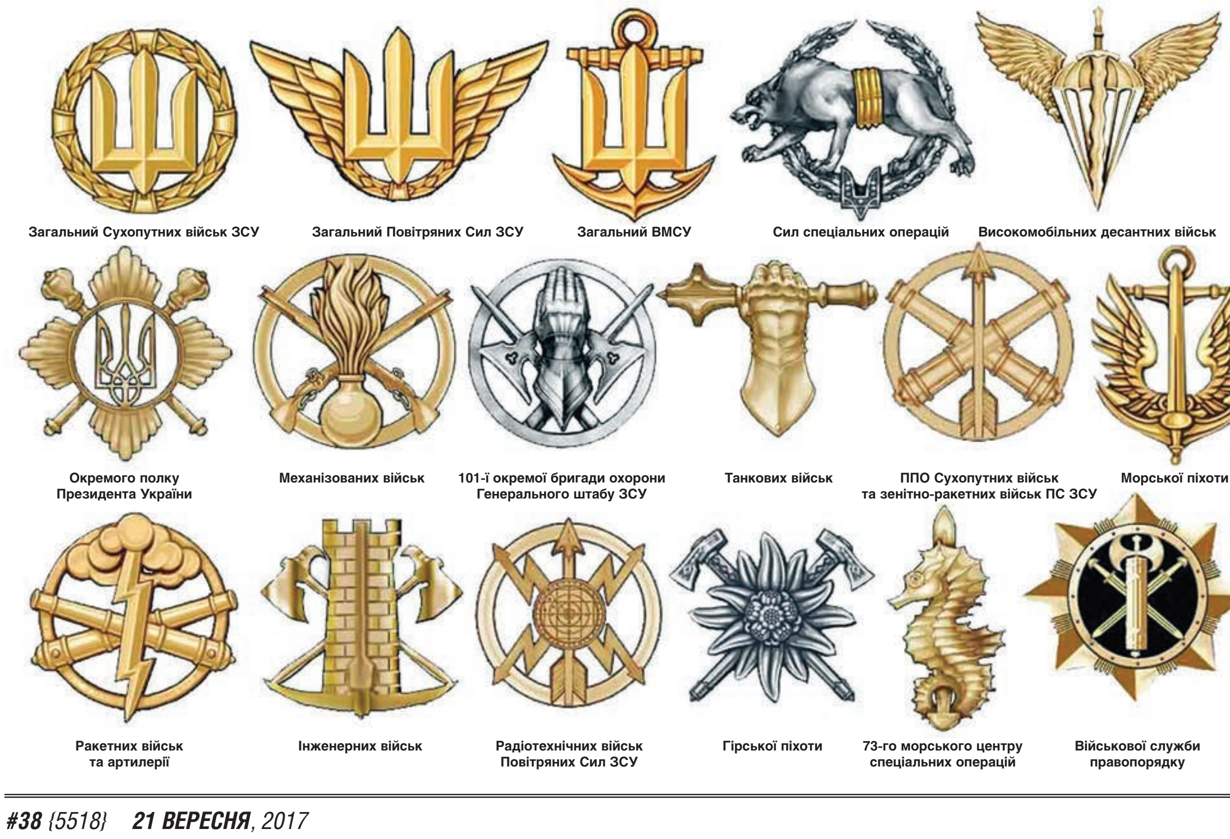
Чи є українська морська піхота банальними флотськими стрілками? Ні. Це потужні підрозділи, котрі здатні виконувати роль спеціалізованих підрозділів ВМС — сили для спеціальних операцій. Це дуже важливий акцент. Отже, за своєю потенційною роллю українська морська піхота — то вже більше як просто сухопутні частини ВМС.

Не забуваймо, що українська морська піхота має одну з найславетніших історій у світі. І найдавніших, до речі, також. Адже й походи київських князів на Візантію — це значною мірою саме морська піхота. Козацтво та його походи Чорним морем проти турків — це 100% морська піхота. Морські штурми фортець Криму під проводом Петра Сагайдачного — це геніальні операції морської піхоти. Антон Головатий і Сидір Білий — це морська піхота. Іван Сірко в битві під Дюнкерком — знову ж таки морська піхота! Ну й пригадаймо, що серед тих, котрі підіймали прапор на Іводжімі, теж був українець Майкл Стренк, і це також часточка історії морської піхоти України!

Таким чином ми кажемо нашим бійцям: Українці — це нація воїнів. За кожним із вас стоїть не одна сотня славетних воїнів минулого.

Записав Олександр ШУЛЬМАН

БЕРЕТНІ ЗНАКИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Танкові дивізії, тим більше російські, просто так не губляться

ЯК РОСІЙСЬКИЙ ГЕНШТАБ «ЗАГУБИВ» ТАНКОВУ ДИВІЗІЮ,

АБО ПО СЛІДАХ ОДНИХ «СТРАТЕГІЧНИХ» НАВЧАНЬ…

Початок російсько-білоруських навчань «Захід-2017» став для спостерігачів досить несподіваним. Річ у тім, що він виявив низку своєрідних «неузгодженостей» між учасниками-союзниками, котрі явно мають не технічний характер, а скоріше — зовнішньополітичне підґрунтя. І це своєю чергою ще більше спантеличило стривожені цими військовими маневрами суміжні країни. Як відомо, ці навчання, що відбулися протягом 14–20 вересня нинішнього року, викликали серед країн — сусідів Росії та Білорусі чималий резонанс

Найпоказовішим у цьому сенсі став так званий танковий скандал з явними ознаками цілеспрямованої інформаційно-психологічної операції стратегічного масштабу. До того ж, що характерно, з ініціативи далеко не Мінська…

Першого дня навчань, 14 вересня, низка російських ЗМІ з посиланням на офіційний сайт оборонного відомства Росії повідомила про нібито підготовку до «раптового» (або, як це трактували в Росії, «додаткового») перекидання в Білорусь танкової дивізії зі складу розгорнутої на Західному стратегічному напрямку 1-ї гвардійської танкової армії, дислокованої в Підмосков'ї (мова йшла, найімовірніше, про 4-ту гвардійську Кантемирівську танкову дивізію).

У цих повідомленнях стверджували, що особовий склад цього танкового з'єднання зі штатним озброєнням і технікою вже розпочав марш на залізничну станцію для завантаження, після чого комбінованим способом (залізничним транспортом і власним ходом) з'єднання протягом доби буде перекинуто в район навчань на територію Білорусі.

Це інформаційне вкидання справило ефект вибуху, особливо серед білоруських опозиційних кіл та військового керівництва сусідніх країн. Адже про жодні російські «додаткові» сили та засоби, які попрямують у Білорусь під час навчань ніде в офіційних джерелах раніше не повідомляли. Тим паче що розгорнута танкова дивізія із засобами підсилення — це достатньо потужний ударний (наступальний) інструмент, здатний за визначених умов у сучасній війні виконати певні завдання навіть стратегічного обсягу (особливо коли йдеться про повністю укомплектоване, зокрема новітньою бойовою технікою, елітне танкове з'єднання російських військ). Звісно, що в такому разі в багатьох фахівців, які спостерігають за цими навчаннями, поставало питання, навіщо росіянам у Білорусі такий «несподіваний» подарунок, здатний проламати навіть підготовлену оборону противника на достатньо широкому фронті на кілька сотень кілометрів углибину?

Із цього приводу білоруські активісти навіть улаштували своєрідне чергування на залізничній станції в Орші (найближча білоруська вузлова станція на магістралі з Росією). Оливи у вогонь підлило й білоруське оборонне відомство, яке заявило, що воно «зовсім не в курсі» цього «додаткового підсилення». Адже, коментуючи цю звістку, його офіційні представники практично підтвердили, що були приголомшені несподіваною новиною з Росії.

Однак згодом союзники «розібралися» із цією «неузгодженістю». Як з'ясувалося, танкова дивізія російських «братів», яку справді підняли за тривогою й почали перекидати на навчання «Захід-2017», відпрацьовуватиме відповідні завдання, але вже не в Білорусі, а винятково на полігонах Російської Федерації. Цікаво, що це з'ясувалося тільки після «термінових і напружених» та явно позапланових консультацій між військовиками оборонних відомств обох країн. Принаймні таке враження створилося після відповідного повідомлення офіційного представника Міноборони Білорусі Володимира Макарова в Мінську з приводу цілої російської танкової дивізії, яка вкотре намагалась якось несподівано або «заблукати», або взагалі десь «загубитися» дорогою на навчання…

— Хочу запевнити, що ані Білорусі, ані іншим державам це не несе жодної небезпеки, — запевнив він.

Цікаво, що пан Макаров також достатньо впевнено «розібрався» з фактом появи відповідного повідомлення на офіційному сайті російського Міністерства оборони. Він припустив, що інформація на сайті Міноборони Росії з'явилась нібито помилково. Водночас він наполегливо переконував представників ЗМІ, що «…заявлена для спільних навчань кількість російських військовиків (близько 3 тис.) уже прибула в Білорусь та що введення нових підрозділів із боку союзника не передбачено».

Із цього приводу дуже цікавими видавались думки білоруських експертів, які одностайно висловлювали, м'яко кажучи, подив таким розвитком подій. Зокрема достатньо відомий білоруський військовий аналітик Олександр Алесін прокоментував це так:

— Коли прес-служби міністерств оборони не знають, що роблять генеральні штаби, то це дуже підозріло й занадто смішно, аби бути правдою. Тому, гадаю, була цілеспрямована й усвідомлена інформаційна атака з розрахунком подивитися, як реагуватимуть «західні партнери». Можливо, вони працюють на майбутнє, щоб зрозуміти, якщо така ситуація станеться, то яка буде реакція. Це така собі перевірка реакції та інстинктів Альянсу й суміжних країн...Тим паче що засоби розвідки НАТО просто не дозволили б перекинути непомітно в Білорусь танків більше за заявлену кількість (140 одиниць).

Проте далі стало ще цікавіше. Другого дня спільних білорусько-російських навчань з'ясувалося, що президенти обох країн-союзників пани Лукашенко й Путін усе ще «не вирішили», чи «інспектуватимуть» спільно союзне угруповання військ. Раніше російське видання «Коммерсант» стверджувало, посилаючись на «джерела в адміністраціях обох президентів», що президенти-союзники планують спостерігати за маневрами спільно, і це видавалося цілком логічним та послідовним, зважаючи на нібито тісні союзницькі відносини між обома країнами у військовій сфері. Але тут "якось раптово» виявилося, що цього не забажав саме білоруський президент.

Коли прес-служби міністерств оборони не знають, що роблять генеральні штаби, то це дуже підозріло й занадто смішно, аби бути правдою

Уже наприкінці другого дня маневрів, 15 вересня, сумнозвісний прес-секретар російського лідера Дмитро Пєсков у коментарі з приводу участі глави Кремля в навчаннях повідомив, що «…президент Путін відвідає навчання 18 вересня. Це відбудеться в Ленінградській області. Деталі повідомимо пізніше...»

Своєю чергою прес-служба пана Лукашенка була змістовнішою та емоційнішою. «…Офіційного запрошення для білоруського президента приїхати на російські полігони не надходило, а згідно з початковим планом, було передбачено, що Олександр Лукашенко візьме участь у навчанні саме на території Білорусі», — повідомила прес-секретар білоруського президента Наталія Ейсмонт. Вона й розповіла, що «…запрошення панові Путіну в Білорусь на навчання було надіслано», але на час брифінгу відповіді від російської сторони так і не надійшло.

Отака «союзницька» війна із «заблукалими» танковими дивізіями, «помилковими» повідомленнями на офіційних сайтах та образами президентів… Очевидно, що це тільки верхівка айсберга тих розбіжностей, що існують між «союзниками», їхній своєрідний відгомін, який часом прориваєтся назовні.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ВЕЙШНОРІЯ БЕЗ БОЮ НЕ ЗДАЄТЬСЯ

Організатори російсько-білоруських військових навчань «Захід-2017» для відпрацювання навчально-бойових завдань, «максимально наближених до реальних», навіть придумали умовну країну-противника під назвою Вейшнорія, яка нібито «відділилася» від Білорусі. Але вони навіть не підозрювали, чим це може обернутися насправді. За дуже короткий час після представлення 29 серпня офіційними представниками керівництва заходу так званої мапи навчань, а по суті — їхньої легенди, ця «країна» почала жити власним, незалежним від російських або білоруських військовиків життям. Принаймні у мережі Інтернет. Користувачі соціальних мереж швиденько написали для неї гімн, склали історію і навіть почали видавати її паспорти…

На карті для навчань білоруські військовики зобразили три «країни-агресори»: за їхнім задумом, на Білорусь нападає коаліція, в яку, окрім «головного ворога» Вейшнорії, входять також Весбарія і Лубенія, що «всебічно підтримують сепаратистку Вейшнорію». Лубенію розташували на території Польщі й Литви, Весбарію — на території Литви та Латвії, а саму Вейшнорію помістили в західній частині Білорусі…

Навряд чи креативні фахівці генеральних штабів обох країн, які вигадали саме таку легенду навчань, очікували, що протягом мінімального часу після того, як вони оприлюднять «віртуальну країну Вейшнорію», в неї з'являться власні Міністерство зовнішніх справ, Міністерство оборони, Представництво в Україні, державні прапор, гімн, герб і навіть стаття у Вікіпедії. Чим ближче ставав день початку навчань, тим «гучніше» Вейшнорія заявляла про себе в інформаційному просторі — з'явилося чимало відеороликів на цю тему, аналітичних дописів, матеріалів різного формату та інших повідомлень (переважно жартівливо-політичного контексту, який був явно не на користь чинної влади Росії чи Білорусі). А цілком реальні засоби масової інформації почали знімати сюжети та писати про уявну країну Вейшнорію…

Більше того, коли навчання таки розпочалися, з'явилися навіть щоденні «зведення з фронту» і матеріали інформаційно-пропагандистського спрямування. Вейшнорські війська на просторах Інтернету почали «успішно громити» війська «союзної російсько-білоруької держави» і навіть «підійшли до Мінська» з метою його «визволення». Для цього користувачі мережі навіть використали цілком реальні випадки катастроф російських бойових літаків, які трапилися в цей час (падіння легкого штурмовика Як-130 під Борисоглєбським та аварія із понадзвуковим бомбардувальником Ту-22М3).

Безперечно, фахівцям ще доведеться достатньо уважно проаналізувати цей феномен «вейшнорізму» в мережі Інтернет. Але те, що доволі незграбне позначення російськими військовиками «ворога» обернулася їхнім тотальним провалом в інформаційному середовищі, є безперечним…

ДОНБАСУ ПОТРІБНІ МИРОТВОРЦІ. АЛЕ НЕ ЗА КРЕМЛІВСЬКИМ «ГІБРИДНИМ» СЦЕНАРІЄМ

НА ПЕРЕКОНАННЯ ЕКСПЕРТІВ, МИРОТВОРЧА МІСІЯ МАЄ РОЗМІЩУВАТИСЯ НА ВСІЙ ТЕРИТОРІЇ ДОНБАСУ ТА ВЗДОВЖ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКОГО КОРДОНУ ДЛЯ УБЕЗПЕЧЕННЯ ЛЮДЕЙ ТА ВІДВЕДЕННЯ ВАЖКОЇ ТЕХНІКИ І АРТИЛЕРІЇ

Український варіант формату миротворчої місії на Донбасі простий — виведення військ РФ і ніяких росіян-миротворців. Зокрема розроблений Києвом проект передбачає присутність миротворців ООН у всіх районах у зоні конфлікту, включаючи кордон, залишення окупованої території Донбасу російськими військами до розгортання місії.

Також українським проектом передбачено, що на миротворців буде покладено більше функцій, ніж охорона спостерігачів ОБСЄ, та те, що серед «блакитних шоломів» не повинно бути російських миротворців. Адже не може країна, яка є стороною конфлікту, одночасно бути миротворцем. І це, погодьтеся, також принциповий момент. Окрім цього, в українському проекті не передбачено узгодження місії з представниками ОРДЛО.

Миротворчий контингент у разі введення має забезпечити контроль за зовнішнім кордоном України

Тоні Блер (прем'єр-міністр Великої Британії (1997–2007):
«Досягти миру можливо лише з тими партнерами, які цього хочуть. З людьми, для яких переговори не є гамбітом, спрямованим на обман, або способом виграти час, щоб підготуватися до наступної фази конфлікту. Дивлячись на резолюції, які подає до ООН Росія, важливо розуміти — це походить від партнера, який справді хоче примирення, чи це тактичний маневр?»

Своєю чергою Кремль наполягає на введенні миротворчого контингенту лише після надання Донбасу особливого статусу і тільки на лінії розмежування. Так, розроблений Москвою проект передбачає, що миротворці зможуть розміщуватися на Донбасі тільки після надання йому особливого статусу за «формулою Штайнмаєра», яка прописує не почергове, а одночасне з виведенням російських військ і техніки надання особливого статусу Донбасу і проведення там виборів. Також під час місії миротворці мають виконувати тільки функцію убезпечення співробітників ОБСЄ. Окрім цього, РФ наполягає, що контингент ООН має знаходитися тільки на лінії розмежування і ні на яких інших територіях, миротворча місія не може бути проведена без прямого контакту з представниками самопроголошених республік «ДНР» та «ЛНР».

Про те, що пропозиція РФ щодо миротворців ООН на Донбасі може бути пасткою, нещодавно заявив колишній державний секретар США Джон Керрі на 14-й щорічній зустрічі «Ялтинської європейської стратегії» (YES), що відбулася в Києві. Він, зокрема, зазначив, що російська пропозиція стосовно запровадження миротворчої місії ООН на Донбасі має бути ретельно проаналізована, а миротворчий контингент у разі введення мусить забезпечити контроль за зовнішнім кордоном.

«Зараз потрібно пересвідчитися, що ця пропозиція (Росії. — Ред.) не є якоюсь пасткою. Має бути чітко визначено, що це свого роду кордон, він має бути суцільним, надто коли йдеться про зовнішні межі. Ми маємо пересвідчитися в ефективності пропонованих заходів», — сказав Керрі.

При цьому Президент України Петро Порошенко у промові на зустрічі YES зауважив, що введення миротворчої місії ООН на Донбасі є невід'ємним компонентом Мінських домовленостей і найважливішою частиною стратегії повернення українського суверенітету на Сході країни.

«Мені дуже приємно, що США підтримують введення миротворців ООН на всій території Донбасу, і наші партнери в Європі підтримують цю ідею. Це не тому, що їм хочеться бачити більше озброєних людей на Донбасі. Це абсолютно невід'ємний компонент Мінських домовленостей», — сказав Порошенко.

«Головна проблема невиконання Мінська — в Росії просто немає плану, як його реалізовувати, в нас немає ніяких гарантій ні від кого, що Росія дотримається свого слова. Коли ми тепер пропонуємо в «нормандському форматі» дорожню карту, то послідовність і гарантія виконання її — це миротворці. Саме вони можуть стати тим інструментом, що дорожня карта буде реалізована. І пакет безпековий буде втілено у життя. І це найважливіша частина стратегії повернення українського суверенітету на територію Донбасу», — наголосив Порошенко.

«ВИБОРИ НА ДОНБАСІ МОЖЛИВІ ТІЛЬКИ ТОДІ, КОЛИ ТАМ БУДЕ БЕЗПЕЧНО»

Місія має розміщуватися на всій території Донбасу, включно вздовж українсько-російського кордону й має гарантувати безпеку людей. На цьому наголосив спеціальний представник Державного департаменту США з питань України Курт Волкер під час брифінгу із журналістами, повідомляє Укрінформ.

«Ми бачимо конфлікт, який триває протягом трьох років. Мінські домовленості зайшли в глухий кут. І тепер ми ведемо мову про безпеку... Для того, щоб провести вибори, треба виконати Мінські домовленості», — зауважив він.

На переконання Курта Волкера, спочатку потрібно дійти компромісу стосовно місії, а вже потім її розміщувати на Донбасі. Окремо він зазначив, що на переговорах у рамках Нормандського й Мінського процесів відбувається обговорення щодо того, які кроки мають бути спочатку — ті, що стосуються питань безпеки, чи ті, що стосуються політичного процесу.

Також він наголосив, що питання затвердження особливого порядку здійснення місцевого самоврядування на Донбасі має розглядати Верховна Рада України. «Про які вибори взагалі може йтися, якщо Україна не має доступу до власних територій?» — сказав Волкер і додав, що вибори можливі тільки в тому разі, якщо ми матимемо безпеку.

НЕ МОЖНА ВІРИТИ МАНІПУЛЯЦІЯМ КРЕМЛЯ! ІНАКШЕ ПОВТОРИТЬСЯ СЦЕНАРІЙ ПРИДНІСТРОВ'Я

Про причини та можливі наслідки згоди Росії на розміщення міжнародної миротворчої місії на Донбасі у своєму геополітичному щоденнику розповідає український військовий, розвідник та дипломат, а нині президент Незалежного аналітичного центру геополітичних досліджень «Борисфен Інтел» генерал-лейтенант запасу Віктор Гвоздь:

«Головною інтригою у розвитку ситуації довкола збройного конфлікту на Сході України є несподівана згода Російської Федерації на розгортання міжнародної миротворчої місії в зоні військового протистояння. На перший погляд це є поступкою Москви, яка раніше займала діаметрально протилежну позицію та категорично виступала проти доступу міжнародних миротворців на Донбас. Дійсно, розгортання миротворчої місії на Донбасі фактично унеможливить розширення масштабів збройної агресії Росії проти України, що залишається головною загрозою безпеці нашої держави.

Безумовно, це вигідно Україні. Однак не все так просто, як здається на перший погляд. Як сказав колись гетьман Полуботок: «Ніколи, ні за яких обставин не вірте москалеві! Хто повірить, вже тільки тим занапащає Україну. Москаль перехитрує обов'язково, й одурить, і уярмить. То його життя, його сутність. Тим він і дужий — підступністю та нещадністю».

Саме такий характер має і згода Москви на розміщення міжнародних миротворців на Донбасі, що має на меті реалізацію виключно російських інтересів. Насамперед це стосується «заморожування» конфлікту в регіоні на вигідних для Росії умовах, а саме: створення враження виконання нею Мінських домовленостей в частині, що стосується виведення російських військ з окупованих територій, з одночасним недопущенням можливості відновлення Україною контролю над ними.

У випадку реалізації такого плану Росія отримає можливість апелювати до США та ЄС щодо відсутності причин для продовження санкцій проти неї. Водночас вона зможе обґрунтувати свої вимоги стосовно виконання Україною політичної складової мирного плану з надання особливих статусів «ДНР» та «ЛНР». При цьому умова Росії щодо необхідності узгодження питання розгортання миротворчої місії із самопроголошеними республіками фактично позиціонує їх як рівноправних учасників переговорів.

Більш того, **включення російського військового контингенту до складу міжнародного миротворчого контингенту, на чому безумовно наполягатиме Москва, легалізує російську військову присутність на території України та створить передумови для її збереження на довготривалу перспективу. Саме так свого часу було зроблено Росією у Придністров'ї.**

Усе це призведе до фактичної дезінтеграції України, втрати можливості відновлення її територіальної цілісності, блокування процесів європейської та євроатлантичної інтеграції нашої держави, а також отримання Росією потужних важелів впливу на Україну. Своєю чергою Росія як «миротворець» відновить стосунки із Заходом, отримає сприятливі можливості для розвитку її економіки та продовжить активну реалізацію неоімперської політики. В той же час через вимоги щодо обмеження функцій миротворчої місії лише захистом спостерігачів ОБСЄ Росія уникає покладання на себе зобов'язань щодо забезпечення загальної безпеки в регіоні.

З огляду на зазначене принципово вірною є позиція України, яка передбачає: розгортання миротворчих сил ООН у всіх районах у зоні конфлікту, також і на українсько-російському кордоні; виведення російських військ з окупованих територій та недопущення включення російських військових підрозділів до складу миротворчих сил; покладення на миротворчу місію ООН функцій із забезпечення загальної безпеки, а не тільки спостерігачів ОБСЄ; неприпустимість будь-яких узгоджень згаданих питань із самопроголошеними республіками як сторонами переговорів.

Утім зміна позиції Росії щодо можливості розгортання міжнародної миротворчої місії на Донбасі вже є показником результативності західних санкцій, які змушують режим В. Путіна шукати шляхи виходу із ситуації. Збереження та подальше посилення таких санкцій крок за кроком примушуватиме Москву до реальних поступок у врегулюванні ситуації довкола України».

Матеріали сторінки підготував Вадим КОВАЛЬОВ

Секретар РНБО України Олександр Турчинов ознайомлюється з бойовою частиною БпЛА зі складу розвідувально-ударного комплексу «Сокіл»

Розвідувально-ударний комплекс «Сокіл» під час випробувань

В УКРАЇНІ УСПІШНО ВИПРОБУВАЛИ УДАРНИЙ БЕЗПІЛОТНИК

КОМПЛЕКС «СОКІЛ» СКЛАДАЄТЬСЯ З ОДНІЄЇ РОЗВІДУВАЛЬНОЇ Й ТРЬОХ УДАРНИХ БОЙОВИХ МАШИН

На одному із загальновійськових полігонів Збройних Сил успішно випробували безпілотник ударної дії. Випробування відбувалися в надзвичайно складних метеоумовах: пориви вітру сягали 14–17 м/сек. Але це не завадило БпЛА виконати фактично всі поставлені завдання й точно уразити умовні цілі.

Безпілотний розвідувально-ударний комплекс «Сокіл» складається з однієї розвідувальної й трьох ударних бойових машин і може діяти автономно протягом трьох діб у відриві від основних сил. Цей комплекс здатний виявляти й точно та ефективно уражати цілі, використовуючи, залежно від завдань, боєприпаси фугасної, осколково-фугасної та термобаричної дії. Причому ефективність ураження цілей досить висока, адже їх знищують точково. Бойова частина кріпиться безпосередньо на авіаційному планері й має уражаючі елементи у вигляді окремих кульок. Площа суцільного ураження становить десятки квадратних метрів.

БпЛА являє собою безпілотний апарат класу «мікро», який запускають за допомогою пневматичної катапульти. Дальність польоту апарата становить до 10 км, час баражування — до 30 хв, швидкість — до 150 км/год, а висота польоту може варіюватися від 30 до 3000 м. Максимальна злітна маса апарата Warmate становить 4 кг. Під час підготовки до польоту оператор може використовувати кілька опцій корисного навантаження. До того ж варіант корисного навантаження вибирають залежно від типу завдання, яке виконують.

> *«Попри те, що пориви вітру сягали 14–17 м/сек, фактично всі поставлені завдання безпілотником виконано, цілі уражено»*

Для бойового застосування й виконання ударних завдань на безпілотнику-«камікадзе» може бути встановлено бойові частини різних типів. Напри-клад, кумулятивну бойову частину застосовують для ураження бронетехніки та бронецілей атакою у верхню півсферу (бронепробиття — 100–120 мм). Осколково-фугасна бойова частина містить заряд вагою 300 г у тротиловому еквіваленті для боротьби із живою силою противника. Термобаричний боєприпас, начинений 250 г суміші, дієвий у разі боротьби з живою силою, яка перебуває в захищених об'єктах, адже його ефективний радіус дії — до 10 м. Камеру розміщено в передній частині боєголовки. Під час виконання розвідувальних завдань БпЛА може літати по заздалегідь запрограмованих точках, а як боєприпас, який баражує, — у напівавтономному або ручному режимах. Наведення на ціль здійснює оператор у ручному режимі.

Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов, який спостерігав за ходом випробувань, зокрема, зазначив, що «ці безпілотні комплекси продемонстрували ефективність, наступний крок — поставити їх на озброєння та ефективно використовувати в бойових умовах». Він провів нараду з виробниками та військовими, на якій наголосив, що найближчим часом буде представлено нові моделі ударних БпЛА «значно більшої дальності застосування та з потужнішими бойовими характеристиками».

«Сокіл» виготовляє одне з вітчизняних спеціалізованих підприємств за ліцензійними угодами з однією з провідних у цій галузі польських компаній.

Сергій ВОРОНКОВ

ДУМКА ФАХІВЦЯ

Дмитро Грищак, Центральний науково-дослідний інститут озброєння та військової техніки Збройних Сил України:

— Розвідувально-ударний комплекс «Сокіл» у цілому успішно пройшов нинішні випробування й підтвердив заявлені характеристики. До речі, на сьогодні це єдиний комплекс подібного класу в Україні й один із перших, який розробляють у нашій державі в рамках міжнародного військово-технічного співробітництва. Наш інститут також бере участь у розробці оперативно-тактичних і тактико-технічних вимог як до комплексу в цілому, так і до його окремих складових частин.

США ПРЕДСТАВИЛИ НАДЗВУКОВИЙ БПЛА «ВАЛЬКІРІЯ»

На сьогодні США (разом з Ізраїлем та Канадою) входять до трійки світових лідерів у сфері розробки військових безпілотних авіаційних комплексів. Американська компанія Kratos Defense & Security Solutions, яка є одним із основних військових підрядників у США, представила на цьогорічному міжнародному авіасалоні в Ле Бурже власну нову розробку — надзвуковий ударний БпЛА XQ-222 Valkyrie («Валькірія»). Безпілотник спроектований на базі повітряної мішені BQM-167A, яку використовують під час навчань для імітації літаків та ракет різних класів.

Надзвуковий ударний БпЛА XQ-222 Valkyrie («Валькірія»)

За оцінкою Пентагону, відносно недорога «Валькірія» може стати незамінною в майбутніх військових конфліктах, коли виникатиме необхідність у швидкому завданні ударів по території противника. При цьому залучення авіаносців із палубною авіацією, винищувачів або бомбардувальників зі складу ВПС для виконання цього завдання буде економічно невиправданим, повідомляє агентство Blumberg.

Новий ударний безпілотник XQ-222 розробляється на базі повітряної мішені саме з міркувань низької вартості серійного виробництва. Так, ціна однієї BQM-167A з урахуванням постачання, запчастин і технічного обслуговування становить трохи більше ніж півмільйона доларів, своєю чергою БпЛА XQ-222 Valkyrie коштуватиме в межах $2–3 млн. Для порівняння: вартість ударного безпілотника MQ-9 Reaper сягає $17 млн.

Довжина «Валькірії» — приблизно 9 м, радіус дії — понад 5,5 тис. км. Апарат може розвивати швидкість близько 1100 км/год та нести озброєння загальною масою 227 кілограмів. БпЛА не потребуватиме підготовлених злітно-посадкових смуг: зліт здійснюватиметься зі спеціального пристрою за допомогою розгінного ракетного двигуна. Для посадки він використовуватиме парашут.

«Валькірія» здатна виконувати завдання автономно або підтримувати літаки, що пілотуються. Перші льотні випробування нового ударного безпілотника заплановано на 2018 рік.

НОВИЙ МІНОМЕТНИЙ КОМПЛЕКС ПРЕЗЕНТУЮТЬ НА ВИСТАВЦІ «ЗБРОЯ ТА БЕЗПЕКА-2017»

Державне підприємство «Укроборонсервіс» готує до відомчих випробувань новий вітчизняний зразок озброєння — мобільний мінометний комплекс, який поки що має назву UKR-MMC. Уперше концепцію самохідного міномета на базі бронеавтомобіля «Барс-8» ДП «Укроборонсервіс» продемонструвало ще рік тому. Сьогодні в держпідприємства з'явився закордонний партнер. Нова розробка — поєднання досвіду й практики фахівців обох структур: ДП «Укроборонсервіс» та іспанської компанії Everis Aeroespacial y Defensa S.L.U. Про деталі проекту агентству Defense Express розповів заступник генерального директора ДП «Укроборонсервіс» Денис Шарапов

Денис Шарапов

— Денисе Олександровичу, що являє собою новий мінометний комплекс?

— Роботи в цьому напрямку підприємство здійснює давно, і попередні результати було представлено ще 2016 року на виставці «Зброя та безпека». Нинішній етап — автоматизований мобільний мінометний комплекс UKR-MMC, який утілив у собі найефективніші рішення у відповідь на потреби військових з урахуванням сучасних конфліктів. Це відсутність суцільних ліній фронту, підвищення ролі тактичних підрозділів на полі бою, необхідність боротьби з виявленими цілями в обмежений час. Тому комплекс повинен мати можливості уразити ціль з високою точністю і в мінімальний час, швидко згорнутися й висунутися на нову позицію для виконання наступного вогневого завдання. Усе це реалізовано в автоматизованому мобільному мінометному комплексі UKR-MMC, який, як і його прототип, розміщено на мобільній броньованій платформі «Барс-8». Мобільність, точність, інтуїтивність управління, модульність побудови — усе це втілено в UKR-MMC.

— Яка структура та основні тактичні можливості комплексу?

— Ми створювали UKR-MMC передусім як високоточний засіб вогневої підтримки мотопіхотних підрозділів рівня рота-батальйон. Основними складовими елементами мобільного мінометного комплексу є система управління вогнем, апаратура управління, механізм приведення в бойове положення й наведення міномета, безпосередньо сам міномет, точніше, його ствол. Усе це, включно з боєкомплектом, розміщено на бойовій машині, яка здатна самостійно виконувати бойові завдання.

Бойову машину оснащено автоматизованою цифровою системою управління вогнем. Для наведення застосовують механізми й приводи, керовані СУВ. Час готовності до стрільби з похідного положення — 35 секунд. Час переведення з бойового положення в похідне — не більше як 25 секунд. Максимальна дальність стрільби зі штатного міномета 2Б11 з використанням штатних боєприпасів — до 7,2 км. Досвідчена обслуга може забезпечити скорострільність до 12 пострілів за хвилину. В укладаннях боєкомплекту броньованої машини поміщається до 60 мін. Екіпаж бойової машини становлять три людини, одна з яких — механік-водій.

Однак, звісно, найефективніше застосовувати рухомі міномети в складі мінометної батареї, де забезпечено весь цикл бойового управління, починаючи від виявлення цілі.

— Як вирішено завдання з автоматизації управління зброєю?

— Швидкість застосування й точність влучення в ціль досягають технічними та програмними рішеннями. Комплекс оснащено комп'ютеризованою системою управління вогнем. Мінометна обслуга бачить на дисплеї потенційні цілі, до того ж ця інформація зазвичай надходить із зовнішнього джерела. Наведення виконується автоматично з використанням комп'ютеризованого пристрою наведення. Таблиці для стрільби, дані від геоінформаційної системи й дані про цілі зберігаються в комп'ютері СУВ кожної бойової машини, які обладнано давачами GPS, орієнтації й піднесення, а також метеостанцією.

У разі виходу на вогневу позицію й зупинки бойової машини забезпечується її автоматична топографічна й курсова прив'язка, приведення системи в бойове положення; автоматичний розрахунок установок для стрільби; наведення міномета на ціль; відновлення параметрів наведення ствола після пострілу; коригування вогню за даними, отриманими від корегувальника або оператора безпілотного авіаційного комплексу. Після цього окрема мінометна обслуга або взвод швидко залишає позицію, щоб запобігти ураженню вогнем у відповідь.

Для управління комплексом розроблено продуманий і простий програмний інтерфейс. Простіше кажучи, більшість операцій здійснюють натисканням однієї кнопки. Простота пристрою й доступність органів управління скорочує час на навчання обслуги комплексу, що не менш важливо в наших умовах. Не менш важливо й те, що автоматизована система управління вогнем легко інтегрується в системи управління, які є в замовника.

калібрів від 81 мм до 120 мм. Але найефективніші міномети калібру 120 мм, як вдалий компроміс між ваговими й габаритними показниками та вогневою міццю.

Конструкція системи дає змогу встановлювати її на шасі вантажопідйомністю від 1,5 тонни без його посилення і значних доопрацювань. Це можуть бути пікапи 4x4, броньовані автомобілі 4x4, вантажні автомобілі, гусеничні й колісні бронетранспортери. Ми розробили кілька версій таких рішень для експортних замовників.

— Яка оптимальна тактика застосування комплексу?

— Комплекс UKR-MMC спроможний вирішувати весь спектр бойових завдань в умовах гібридних воєн і локальних конфліктів низької інтенсивності. Комплекс може забезпечити підтримку мотопіхотних частин і підрозділів у наступі та обороні, пригнітити навісним вогнем засоби противника, розташовані за природними або штучними укриттями, підтримати артилерійським вогнем дії рейдових груп, знищувати диверсійно-розвідувальні групи противника, його може бути застосовано під час боротьби з мобільними терористичними групами.

У Збройних Силах України комплекс UKR-MMC, сподіваюся, знайде місце в бойовому порядку Сухопутних військ, у Високомобільних десантних військах, Силах спеціальних операцій. Також як вітчизняного замовника ми розглядаємо Національну гвардію й Держприкордонслужбу. Але насамперед на нас чекають випробування комплексу в умовах українських реалій. Ми провели конференції й наради з військовими з огляду на їхню специфіку завдань. Також було враховано зарубіжний досвід застосування рухомих мінометних комплексів як у локальних конфліктах, так і під час побудови мобільної оборони й захисту державного кордону за допомогою рухомих вогневих груп на базі мінометів з їх інтеграцією в систему розвідки та виявлення.

Час готовності до стрільби нового міномета з похідного положення — 35 секунд. Час переведення з бойового положення в похідне — не більше як 25 секунд. Максимальна дальність стрільби зі штатного міномета 2Б11 з використанням штатних боєприпасів — до 7,2 км. Досвідчена обслуга може забезпечити скорострільність до 12 пострілів за хвилину. В укладаннях боєкомплекту броньованої машини поміщається до 60 мін

— У вашому комплексі UKR-MMC порівняно з торішньою версією мінометного «Барса-8» застосовано зовсім іншу конструкцію розгортання міномета й конструкцію опорної плити. У чому її особливість?

— Механізм приведення в бойове положення, наведення міномета та опорна плита — важливі вузли, які розробили наші іспанські партнери. Під час транспортування міномет укладають у горизонтальному положенні, а для стрільби його розгортають назад за допомогою пневматичної системи. Кути горизонтального наведення становлять ± 60°, вертикального наведення — від 45 до 90°. Наведення міномета здійснюють за допомогою електромеханічних приводів. Також є резервний режим ручного дублювання, який застосовують у разі пошкодження системи в бою. Опорна плита 120-міліметрового міномета, яку встановлюють на задній платформі машини, передає сили відкоту на ґрунт. Це авторська розробка наших партнерів, і вона має ряд цікавих конструкційних рішень. Після здійснення пострілу за допомогою механізму міномет може бути згорнуто й підготовано до транспортування за кілька секунд.

Механізм приведення в бойове положення й наведення міномета цікавий також тим, що в нього можуть установлювати стволи мінометів

За підсумками консультацій із військовими ми розробили пропозиції стосовно штатної структури мінометної батареї на базі комплексу UKR-MMC. Така батарея включає в себе командування, взвод управління та розвідки, два мінометних взводи. Взвод управління й розвідки включає в себе відділення розвідки з безпілотним авіаційним комплексом і засобами передового виявлення та відділення розвідки й коригування вогню, оснащене засобами передового виявлення та передачі даних. Кожен мінометний взвод включає в себе три комплекси UKR-MMC і відділення підвезення боєприпасів. Загальна кількість обслуги батареї — 24 людини. Усього 11 мобільних машин, з яких шість — безпосередньо бойовий комплекс UKR-MMC.

— Коли ми побачимо комплекс у новому вигляді?

— Найближчим часом комплекс почне етап відомчих випробувань. Інтерес до нього виявляють усі наші силові відомства. Ми зацікавлені йти їм назустріч та оснастити нашу армію й інші структури дійсно ефективною зброєю. Також паралельно відбуваються переговори з рядом зарубіжних покупців. Широкій публіці комплекс плануємо представити на виставці «Зброя та безпека-2017».

Джерело — офіційний сайт ДП «Укроборонсервіс» (друкуємо зі скороченням)

НА СВОЄ 22-РІЧЧЯ ВІДБИВ НАПАД ВОРОЖОЇ ДРГ

СТАРШОГО СОЛДАТА СЕРГІЯ МИЦИКА ВІДРЯДИЛИ НА ПЕРЕДОВУ З ОДНІЄЇ ІЗ ЧАСТИН ПОВІТРЯНИХ СИЛ, ДЕ ВІН СЛУЖИВ ВОДІЄМ-САНІТАРОМ. МАЙЖЕ РІК ВІН ВИКОНУВАВ ЗОВСІМ НЕТИПОВІ ДЛЯ ВОДІЯ ЗАВДАННЯ: У РАЙОНІ АТО СЕРГІЙ — НА ПОСАДІ ГРАНАТОМЕТНИКА

16 травня 2017 року старший солдат Сергій Мицик запам'ятає надовго. І не лише тому, що цього дня йому виповнилось 22 роки. Саме у свій день народження він виявив і знищив ДРГ противника, яка наближалася до української позиції

Околиця Авдіївки. Противник — на відстані короткого марш-кидка. Зрештою, зовсім поруч Донецьк. Тож, попри перемир'я, гупало тут постійно: ворог вів вогонь із дуже малими інтервалами. «Здається, на той час ми вже були готовими до всього: як до мін, так і до «Граду». Але того дня ворог справді здивував своєю нахабністю», — пригадує старший солдат Мицик. Уже від обіду почало прилітати все, що заборонено за Мінськими домовленостями. Не забарилася й диверсійно-розвідувальна група.

— Для прикриття наступу на наші позиції противник розпочав масований обстріл. Добре, що не побіг в укриття, а залишився пильнувати, тож вчасно помітив «гостей» із «далеких» країв, доповів старшому позиції й дістав дозвіл відкрити вогонь на ураження. Плани російських окупантів ми досить швидко зіпсували. Разом із побратимом намагалися полонити їхніх поранених, за командою командира батальйону висунулися за лінію бойового зіткнення. Однак забрати поранених не встигли, їм на допомогу вийшла група підкріплення. Тож довелося знову вступати в бій.

У цьому бою молодий воїн поранив і знищив іще кілька російських загарбників. Він признається, що саме тоді зрозумів, що означає фраза: «Або ти, або тебе».

— Це справжнє пекло, — ділиться старший солдат, — коли перед тобою з'являється ворог з автоматом і ти змушений застрелити його практично впритул, дивлячись у вічі, бо інакше він уб'є тебе. Ми здійснили вдалу контратаку. Супротивник зазнав великих утрат убитими й пораненими, тож нічого іншого, як відступити, йому не залишилося. Відступ ворожої групи прикривала артилерія, кулемети, БМП… Але нас теж не кинули напризволяще. Підрозділ вогневої підтримки нашої бригади пригнітив вогнем противника, і це дало нам змогу благополучно, без утрат, повернутися на свої позиції.

«О! Уже й подорослішав!» — констатував Сергій, глянувши на годинника й згадавши про свій день народження, коли стало спокійніше. Того дня він напевно став дорослішим. Не на один рік.

Сергій Мицик

Старшого солдата Мицика відрядили на передову з однієї із частин Повітряних Сил, де він служив водієм-санітаром. Майже рік він виконував зовсім нетипові для водія завдання: у районі АТО Сергій — на посаді гранатометника. Він признається, що за той час опанував найрізноманітніші види зброї.

— Не раз бували ситуації, коли виживав дивом, коли буквально коло скроні пролітала куля, і розумів, що цього разу просто пощастило. Але за кілька хвилин або тижнів може бути інший фінал. Перше бойове хрещення в нас було вже четвертого дня перебування на фронті. Але перший серйозний бій відбувся наприкінці січня цього року. Тоді вперше за довгий період, мабуть, іще від часу боїв за Дебальцеве, ворог масово застосував «Гради» й ствольну артилерію. Я чергував на «опорнику». Нас штурмували близько двадцяти російських окупантів. Довелося вступати в бій, маючи при собі автомат і гранатомет. Наступ удалося відбити і не пропустити штурмову групу противника. Я мав завдання не втратити позицію, і я його виконав. Як? Мабуть, просто хотілося жити. У моїх планах — не померти за Україну, а жити заради неї. Тому стріляв максимально швидко й влучно.

Разом із побратимом намагалися полонити поранених ворогів. Висунулися за лінію бойового зіткнення. Однак захопити їх не встигли, їм на допомогу вийшла група підкріплення. Тож довелося знову вступати в бій

Сергій каже, що саме на війні навчився бачити людей наскрізь. Якщо на передовій тебе підводять хоч раз, хоч у якійсь дрібниці, то більше цій людині не довіряєш ніколи. Але все ж тут багато хлопців, яким довіряєш повністю, на всі 100 відсотків. Вони прикриють тобі спину, вони не залишать тебе пораненого. І навіть мертвого дотягнуть…

— На жаль, не всі із цих людей залишилися живими. Доводилося закривати очі хлопцям, які за ці місяці стали більше ніж братами. Це важко… До того ж розумію, що завтра можу бути на їхньому місці. Мене вже стільки разів могли вбити, що страшно навіть подумати. Але, напевно, я ще маю зробити щось у цьому житті. Звісно, повернувшись додому, хотів би розповідати про якісь смішні та кумедні дрібниці. Але ні, дрібницями не відбудешся…

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

P. S. *На передовій старшого солдата Сергія Мицика нагородили іменним годинником. Наразі командування подало документи на нагородження його орденом «За мужність».*

«НА НАС ЇХАЛИ РОСІЙСЬКІ ТАНКИ Й ЛУПИЛИ ПРЯМОЮ НАВОДКОЮ»

Прапорщик Іван Груць наприкінці травня зазнав складного поранення в районі Авдіївки: осколок пройшов через хребет і застряг у ньому. Шанси на життя були примарними…

Спілкуємося в палаті Уманської міської лікарні. Стомлений від тривалого лікування прапорщик Іван Груць усміхається до піврічної донечки. Каже, що саме про неї він згадував після найважчих боїв, і тоді йому одразу ставало легше на душі. Поруч кохана дружина пускає сльозу та вкотре згадує, як просила чоловіка вдруге не їхати на фронт, бо ж ось-ось вона мала народити. Але трохи пізніше признається, що все розуміє: війна. Наприкінці травня чоловік дістав складне поранення в районі Авдіївки: осколок пройшов через хребет і застряг у ньому. Шанси на життя були примарними… Але п'five надскладних операцій подарували надію.

Іван розповідає, що належить до військової династії. Коли підрахувати роки, які віддала армійській службі чоловіча половина родини Груців, то набереться не одне століття. Поруч із ним в АТО воював рідний брат, його батько — десантник, який тридцять років віддав службі, дістав важку контузію й поранення в Афганістані. Воювали його діди й прадіди…

— Тож у мене бажання захищати країну, мабуть, у крові. 2015-го разом із братом потрапили в загін Повітряних Сил «Дика качка». Воювали поблизу донецького аеропорту, у районі Пісок. Там і дістав своє перше поранення: осколок пробив ногу, дійшов до кістки й зупинився. Я зразу навіть не відчув, що мене поранено. Після того ще вів вогонь, перебігав із позиції на позицію… Адреналін був такий, що болю навіть не відчував. Пізніше побачив, що щось стирчить із ноги. Я самостійно витягнув його, товариші обкололи знеболювальними, та й усе. Через постійні обстріли до нас тоді не змогла під'їхати жодна «санітарка». Можливість поїхати в шпиталь з'явилася десь через два тижні. Але тоді хлопцям було б іще важче, мали б розбивати між собою мої зміни. Навряд чи хтось приїхав би на заміну… Тому з усіх документів про поранення в мене — ксерокопія сторінки бойового журналу нашого підрозділу.

Після повернення на службу в авіаційну частину Іван одразу подав свою кандидатуру на нове відрядження на передову. Цього разу в складі механізованої бригади.

— Спочатку ми стояли біля шахти «Бутовка». Потім просунулися ще ближче до ворога. Ми чергували по дві доби, але навіть у вільний час було не до відпочинку: треба було рити окопи, будувати бліндажі, носити колоди… На новому місці нас дуже «привітно» зустріли: почали обстрілювати «саушками», танками. Був період, коли практично через день просто на нас їхали російські танки й лупили прямою наводкою. Ворог не раз робив спроби прорватися. Та ми їх робили невдалими.

Про день, коли вдруге народився, Іван говорить неохоче. Каже: був просто шалений артилерійський обстріл. Били з трьох точок, накривали цілими квадратами.

— Я був на кулеметі, ДШК. Була команда відпрацювати «на 12» по посадці. Я побіг і раптом упав. Намагаюсь підвестися — не виходить. Думав, що ногу відірвало, помацав: є. Хлопці одразу відтягнули мене з поля бою, евакуювали на БМП. Спочатку прооперували цивільні медики в Авдіївці, потім перевезли в Покровськ, а вже звідти — у Дніпро. Наразі лікарі обережні з прогнозами, але я вірю в краще. Багатьом моїм друзям гірше: хтось ноги позбувся, у когось кисть руки відірвало, хтось без очей залишився. А я що? От осколок із хребта дістануть, і буду як новенький.

Іван Груць

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Командир роти Олександр

СЕРЕД ТРОФЕЇВ ОЛЕКСАНДРА — ПРАПОР БАТАЛЬЙОНУ «ПРИЗРАК»

ЗА ПІВТОРА РОКУ ОФІЦЕРСЬКОЇ СЛУЖБИ 22-РІЧНИЙ КОМАНДИР РОТИ 11 МІСЯЦІВ — НА ПЕРЕДОВІЙ

Офіцер із побратимами після походу тилами ворога

Старший лейтенант Олександр торік воював неподалік від Крутої Балки під Авдіївкою, а нині — на одній із найгарячіших ділянок Луганського напрямку поблизу селища Жолобок. Цей хлопець із когорти молодих офіцерів, які, отримавши лейтенантські погони, одразу вирушили на війну

Становлення молодого офіцера розпочалося в березні минулого року на позиціях поблизу Авдіївки, де тоді було дуже гаряче. Взвод, який прийняв Олександр, становили майже повністю представники мобілізованих четвертої хвилі, котрі були набагато старші за нього. Перший місяць головний сержант взводу й ТВО командира протитанково-кулеметного взводу щодня працювали з ним, допомагали вивчити обстановку, сили й засоби підрозділу, налагодити роботу з підлеглими.

— Ми стали входити в курс справи, вивчати місцевість, людей, — розповідає Олександр. — Через два тижні ми були на лейтенантських зборах, після приїзду з яких я прийняв роту.

Постійне нервове напруження внаслідок обстрілів і зіткнень із диверсантами противник намагався посилювати й психологічною зброєю. Багато наших бійців отримували SMS, на кшталт: «Солдат ЗСУ, краще піти звідси живим, аніж залишитися тут мертвим!» Наші воїни не зважали на такі послання й продовжували виконувати свою роботу.

Якось під час чергової роботи група наших бійців потрапила в засідку, і по них відкрили шалений вогонь. Олександр добре пам'ятає дзвінок товариша: «Саню, виручай, не дають відійти!» — і той бій.

— Мої бійці відкрили вогонь туди, куди скерегував командир групи, а я зібрав хлопців, і ми вийшли в «сіру зону», ударили противникові у фланг, щоб відволікти їх на себе, — розповідає Олександр. — Ми дуже вчасно наспіли, і група товариша вийшла без утрат. У мене втрат теж не було. Тоді мені достроково присвоїли звання старшого лейтенанта.

З початку липня рота Олександра стала на захист рубежів у Луганській області, у районі селища Жолобок. Цей населений пункт стоїть над трасою Лисичанськ — Луганськ, і він має важливе стратегічне значення.

У перші дні прибуття на нові позиції в Луганській області Сашко вирішив розвідати, особисто оглянути позиції противника — так званого батальйону «Призрак». До цього заздалегідь добре підготувалися, провели рекогносцирування. Вийшли з групою бійців близько п'ятої ранку. Під прикриттям кулеметника офіцер із підлеглими обійшли позиції бандитів із флангу.

«Саню, виручай, не дають відійти!». Я зібрав хлопців, і ми вийшли в «сіру зону», ударили противникові у фланг, щоб відволікти їх на себе. Ми дуже вчасно наспіли, і група товариша вийшла без утрат. У мене втрат теж не було»

— Ми вийшли з позицій приховано, по заздалегідь визначеному маршруту, який забезпечив наш непомітний підхід, — каже Олександр. — Спочатку дійшли до першої точки, звідки здійснювали спостереження, потім до другої та третьої. Ці точки й були пунктами збору групи в разі, коли щось піде не за планом. Потім я й головний сержант роти висунулися до будиночка, який вважали спостережним пунктом противника. А коли підійшли, то побачили там самі руїни, які вже заростають деревцями. Чесно кажучи, були дещо приголомшені. Я вирішив усе-таки пройти далі. Зайшли в населений пункт Донецьке. Під час спостереження виявили САУ на тралі, зафіксували періодичність зміни патрулів і приблизну їхню кількість, опісля я вирішив відходити: нас було тільки двоє. Хлопці з прикриття були надто далеко, щоб допомогти.

Повертаючись, розвідники помітили на електричному стовпі прапор сепаратистів, і Олександр вирішив, що досить йому тут висіти та псувати пейзаж.

— Я ліз спочатку повільно, — згадує Олександр, — бо чесно скажу: було страшнувато. На висоті мене було добре видно здалеку. Тут, чую, щось біля мене летить, я прискорився, роззираюся: Влад (сержант) кинув по мені два диких яблука, мовляв, швидше, снайпери не дрімають. Ми тихенько засміялися, нарешті я зірвав ту ганчірку й швидко почав спускатися вниз.

Згодом розвідники повернулися в точку збору, забрали групу та вийшли за запасним маршрутом. Ось така собі маленька прогулянка…

— Ситуація тут постійно напружена, — констатує Олександр. — Дещо тихіше стало тільки після настання «шкільного перемир'я». До цього цілодобово тривали обстріли. Удень — із важкого озброєння, СПГ й мінометів, уночі — переважно зі стрілецького озброєння, зокрема великокаліберних кулеметів. Іноді вздовж лінії розмежування проходили танки. Це, так би мовити, психічна атака. Уночі в тепловізори можна зафіксувати пересування невеликих груп ДРГ, які намагаються розвідати місцевість, наші позиції та бойові можливості, а також за сприятливих умов — завдати удару. Коли вони нахабніють, підходять надто близько, то даємо їм по зубах.

На запитання, що для нього є найважливішим на ротному опорному пункті, Олександр відповідає:

— Головне наше завдання — тримати позиції. А найважливіше — це мої люди. Ми — як одна сім'я. В тих самих землянках спимо, з одного котла їмо, один одного міняємо на постах. Я впевнений у кожному своєму підлеглому.

Олександр ПАРІЙ

P. S. *За зразкову службу та вміле командування підрозділом Олександра нагороджено відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани».*

«НЕПОХИТНА СТІЙКІСТЬ-2017»: МОРСЬКА СКЛАДОВА

ПІДРОЗДІЛИ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ ВИКОНУВАЛИ ПОСТАВЛЕНІ ЗАВДАННЯ В МЕЖАХ ЦИХ КОМАНДНО-ШТАБНИХ НАВЧАНЬ ПРАКТИЧНО УЗДОВЖ ВСЬОГО УЗБЕРЕЖЖЯ ЧОРНОГО Й АЗОВСЬКОГО МОРІВ, ВІД МАРІУПОЛЯ ДО ІЗМАЇЛА НА РІЧЦІ ДУНАЙ

Завантаження десанту на борт СДК «Юрій Олефіренко»

На інший берег Дністровського лиману було переправлено понад 170 тонн військової техніки

Морські піхотинці подолали відстань у 5,5 кілометра лиману за нормативні 40 хвилин

ПРО ВІДМІННОСТІ ВИСАДКИ ДЕСАНТУ НА ПІЩАНИЙ БЕРЕГ ТА НА ПОРТОВИЙ ПРИЧАЛ

У межах командно-штабних навчань кораблі ВМС ЗС України вийшли в море. Сформувавши корабельні групи, моряки розпочали виконувати поставлені перед ними завдання. Особливу роль у навчаннях було відведено корабельній десантній групі, яку очолив СДК «Юрій Олефіренко»

Відомо, що десантні кораблі ніколи не ходять самі, адже, попри власне озброєння, вони є доволі уразливими. Тому першочерговим завданням для групи було забезпечити всебічну оборону СДК «Юрій Олефіренко», а також районів завантаження та висадження морського десанту.

Це мало такий вигляд. Рейдовий тральщик «Генічеськ» здійснив проведення за тралами контактним способом, після чого корабельна група відпрацювала питання спільного маневрування в простих і складних строях під час протиповітряної оборони.

До складу десантної групи також уходили малий розвідувальний корабель «Переяслав», морський буксир «Корець» і транспортний корабель «Горлівка». «Переяслав» теж узяв на борт підрозділ морської піхоти, на «Корець» було встановлено великокаліберні кулемети, і він виконував роль охоронця району завантаження, тобто в разі потреби мав здійснювати вогневе прикриття з моря.

Коли вести мову про висадження десанту на необладнане узбережжя, то тут головне правильно підійти до узбережжя й не врізатися в берег, плавно збавляючи хід, пройти певний гальмівний шлях за допомогою кормових якорів. В умовах порту ситуація зовсім інша. Найнебезпечніша тут відсутність місця для маневрування, і навіть дрібна необережність може коштувати дуже дорого, наприклад, може бути пошкоджено апарель, а це є загрозою для всієї операції.

— Екіпаж добре впорався із завданнями, — прокоментував командир середнього десантного корабля капітан 3 рангу Юрій Вицький. — Швидко було здійснено завантаження десанту та вихід корабля з порту. Підкреслю, найскладніші елементи під час кожного виходу — це швартування та знімання корабля зі швартових у пункті базування та місцях посадки-висадження десанту.

У той час, коли «Юрій Олефіренко» підходив до причальної стінки порту, кораблі десантного загону здійснювали охорону та оборону на зовнішньому рейді, щоб не допустити блокування пункту посадки десанту.

Одразу після виходу з пункту завантаження погодні умови почали різко погіршуватися. Пориви вітру сягали 13 метрів за секунду, а хитавиця — повних трьох балів. Такі умови ускладнювали перехід до місця десантування, адже всі кораблі різнотипні, у всіх різна маневреність під час хитавиці, тому приймали рішення, виходячи з обстановки, що склалася. Наприклад, командир 5-ї бригади капітан 1 рангу Дмитро Коваленко надав командирам кораблів право йти самостійно та вибирати курс таким чином, щоб мінімізувати наслідки кільової та бортової хитавиці. Як результат, десантна група вчасно дісталася місця висадження.

— Це був величезний досвід для командирів кораблів, — зазначив капітан 1 рангу Дмитро Коваленко. — Насамперед це стосується плавання в складних строях, утримання та контролю місця тощо.

Олександр ЗАВТОНОВ

ВАЖЛИВИМ ЕПІЗОДОМ НАВЧАНЬ СТАЛО ПЕРЕМІЩЕННЯ ВІЙСЬК ЧЕРЕЗ ДНІСТРОВСЬКИЙ ЛИМАН

Окремий підрозділ понтонно-мостового полку здійснив розвідку водної перешкоди й маршрутів висування, протимінні заходи, визначив координати переходу через лиман та облаштував місця висадження військової техніки. Підрозділ РХБ захисту виконав аерозольне маскування переправи.

Як зазначив командир понтонно-мостового полку полковник Сергій Глущенко, військові понтонери мають солідний досвід наведення понтонних переправ у районі АТО. На водних артеріях Донбасу було чимало зруйнованих мостів, і перед військовими було поставлено завдання із забезпечення понтонних та мостових переправ для переміщення озброєння та військової техніки, евакуації поранених, своєчасного доправляння ліків, боєприпасів і продовольства тощо.

В умовах реальної обстановки морські піхотинці подолали відстань у 5,5 кілометра лиману за нормативні 40 хвилин.

Перед тим десантно-штурмові групи висадилися з вертольотів на другий берег лиману, захопили й утримували плацдарм до прибуття основних сил. Підтримання з повітря здійснювала пара літаків тактичної авіації.

Віталій ПАНЧИШИН

МОРСЬКА ПІХОТА ВЗЯЛА ПІД ОХОРОНУ ПОРТИ

«Рапіри» (МТ-12), 122-міліметрові гаубиці Д-30, міномети «Молот», бронетранспортери та інша військова техніка, прибувши на територію Чорноморського морського порту, за лічені хвилини розосередилися на території стратегічно важливого об'єкта. Артилеристи зайняли вогневі позиції, привели гармати до бойової готовності й розвернули їх у напрямку моря. Піхота зайняла позиції біля важливих об'єктів та підходи до порту в напрямку десанту.

«У реальних бойових діях ми можемо виконувати шість-вісім пострілів за хвилину. Відповідно до нормативу, ми маємо розгорнутися за дві хвилини й за такий же час маємо «відбитися». Ціль може бути будь-яка, і це не проблема, якщо то човен у морі. Це універсальна гармата, і ми можемо працювати практично по будь-яких цілях», — розповідає військовослужбовець батальйону Олександр Шишов.

Зручні позиції по периметру зайняли снайпери, в арсеналі яких не лише звичні снайперські гвинтівки, а й великокаліберні ДШК. Їхнє завдання — вираховувати всі ворожі цілі й після отримання ствердної команди знищувати. На маяку, крім снайперів, розосередилися гранатометники, неподалік облаштували позиції мінометні підрозділи. «Ми нещодавно вийшли з району АТО, але такі навчання завжди важливі для підвищення й підтримання рівня бойової готовності. Особливість виконання теперішнього завдання в тому, що порт — особливо важливий об'єкт не лише для міста, а й для України в цілому. Наше завдання — запобігти прориву диверсійних груп. Об'єкт охорони номер один — маяк. Зайнявши його, противник володітиме ситуацією в морі, скеровуватиме судна в потрібні йому напрямки. Наше завдання — цій диверсії запобігти», — каже сержант Андрій Марлян.

Слід зазначити, що такі ж навчання одночасно відбулися й в Одеському морському порту.

Леонід МАТЮХІН

Міністр оборони України Степан Полторак під час ознайомлення з активною фазою «Репід Трайдент-2017» сказав:

— Переконаний, що противник більше ніколи не заскочить нас зненацька. Ми постійно і наполегливо готуємося й удосконалюємося. У тому числі за підтримки країн-партнерів. Нам не потрібні чужі території, але і свою ми нікому не віддамо.

МІЖНАРОДНІ МАНЕВРИ «СТРІМКИЙ ТРИЗУБ»

НА ЛЬВІВЩИНІ ТРИВАЄ АКТИВНА ФАЗА НАЙБІЛЬШИХ В УКРАЇНІ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬКОВИХ МАНЕВРІВ «РЕПІД ТРАЙДЕНТ-2017». УЖЕ ДРУГИЙ ТИЖДЕНЬ БЛИЗЬКО 2500 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ІЗ П'ЯТНАДЦЯТИ КРАЇН СВІТУ ПОКРАЩУЮТЬ ВІЙСЬКОВИЙ ВИШКІЛ І ДІЛЯТЬСЯ СВОЇМ ДОСВІДОМ НА БАЗІ МІЖНАРОДНОГО ЦЕНТРУ МИРОТВОРЧОСТІ ТА БЕЗПЕКИ

Як розповіли організатори цих військових маневрів, під час розробки сценарію та програми «Репід Трайдент-2017» бралися до уваги характеристики, притаманні сучасним збройним конфліктам, зокрема діям РФ під час анексії Криму та діям російсько-терористичних військ на території Донецької і Луганської областей

Для керівництва Росії цьогорічні українсько-американські навчання — як кістка в горлі. Адже підтримка нашої держави країнами НАТО та їхніми партнерами чутливо б'є по самолюбству Кремля. До того ж світове співтовариство має небувалий інтерес до цих маневрів. Для висвітлення «Репід Трайдент-2017» акредитувалося близько сотні представників як вітчизняних, так й іноземних ЗМІ, серед яких американські, канадські, французькі, британські, японські та китайські, а в день високоповажних гостей прибула небачена до цього часу кількість закордонних військових дипломатів.

— Для України в цей непростий час підтримка такої великої кількості держав є вкрай важливою, — наголосив співкерівник навчань від української сторони полковник Сергій Літвінов. — Ми продовжуємо спільно із нашими колегами, партнерами, друзями з інших країн нарощувати спільні спроможності та вдосконалювати сумісність для можливих дій із збереження миру та стабільності не лише в Східноєвропейському регіоні, але й у всьому світі.

«Репід Трайдент-2017» мали стати ареною політичних ігрищ Росії. Напередодні навчань, не без втручання Кремля, хмизу у вогонь підкинув молдовський президент Ігор Додон, якому приписують зв'язки з Москвою. Він заборонив військовослужбовцям своєї країни їхати в Україну на маневри, які фактично мають миротворчий характер. Але з дозволу уряду цієї країни молдовські армійці прибули на Яворівщину.

Військовослужбовці ЗС Республіки Молдова з 1996 року фактично щорічно беруть участь у навчаннях серії «Репід Трайдент» та інших таких заходах на теренах України.

За словами керівника прес-центру навчання «Репід Трайдент-2017» підполковника Антона Мироновича, головною метою цих навчань є запровадження у Збройних Силах України передового досвіду армій провідних країн світу, обмін професійними навичками, покращення рівня взаємодії штабів і підрозділів Сухопутних військ України, США, армій країн — учасниць і партнерів НАТО, а також членів програми «Партнерство заради миру».

Найбільші іноземні контингенти представляють збройні сили США та Канади — близько півтисячі осіб. Надзвичайний і повноважний посол США в Україні Марі Йованович, яка також відвідала маневри, заявила, що для американської сторони за велику честь підтримувати цьогорічні навчання.

— Така кількість учасників із різних держав демонструє глибину підтримки українського народу. Ці навчання не тільки допомагають Збройним Силам України ставати сильнішими і посилюють безпеку країни загалом, але й покращують сумісність військ різних країн. Хочу наголосити, що це не односторонній процес. Ми також навчаємося в українських військових, — заявила Марі Йованович.

Вітчизняне угруповання, задіяне в міжнародних військових навчаннях, налічує понад тисячу осіб. Воно представлене військовослужбовцями однієї з механізованих бригад Сухопутних військ ЗС України, бригади ВДВ ЗСУ, інженерно-саперними підрозділами, окремим підрозділом Національної гвардії України тощо. Переважна більшість українських військовослужбовців мають досвід участі в бойових діях у районі проведення АТО.

Навчання передбачають проведення командно-штабної та польової фаз, під час яких керівний склад та офіцери штабу багатонаціональних підрозділів ланки батальйон-бригада тренуються у спільному плануванні та проведенні операцій. А особовий склад підрозділів відпрацьовуватиме тактичні елементи, спрямовані на виконання завдань за призначенням з урахуванням досвіду протистояння гібридним формам збройної агресії.

Серед особливостей «Репід Трайдент-2017» є те, що командно-штабна фаза навчань проводиться в новозбудованому Центрі імітаційного моделювання бойових дій. Потужні комп'ютери та унікальне програмне забезпечення дозволяють штабу моделювати дії своїх підрозділів та умовного противника в єдиному віртуальному просторі в режимі реального часу. Центр є одним із найпотужніших у Східній Європі. У подальшому на його базі будуть проходити підготовку підрозділи, штаби, органи управління Збройних Сил України та наші закордонні партнери. На відкриття Центру імітаційного моделювання прибув Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак. За його словами, реформування Збройних Сил України, яке зараз стоїть на порядку денному усієї держави, неможливе без створення інфраструктури, що забезпечуватиме якісну підготовку армії до нових викликів у сучасних умовах.

Центр імітаційного моделювання було побудовано за кошти українських платників податків, а технічне оснащення надане нашими партнерами зі США. У цьому контексті важливо також відзначити, що надсучасна система комп'ютерного моделювання бойових дій дозволяє готувати українських військовослужбовців за стандартами НАТО, а це є одним із завдань, які ставить перед собою вітчизняне оборонне відомство в ході реформування — сумісність із військовими частинами і підрозділами Альянсу. До слова, до командно-штабної фази навчань «Репід Трайдент-2017» залучаються українські армійці зі складу LITPOLUKRBRIG — багатонаціональної литовсько-польсько-української бригади, яка з моменту створення 2014 року планує всі операції за стандартами НАТО.

«Репід Трайдент» спрямовані на поглиблення тісної співпраці у сфері безпеки України з Північноатлантичним альянсом та країнами-партнерами і демонструють усьому цивілізованому світу, що наша країна відкрита до діалогу і партнерства заради миру

У польовій фазі «Стрімкого тризуба» задіяно близько сотні одиниць автомобільної та легкоброньованої техніки. І хоча виконання вправ бойових стрільб не заплановане, для більшої реалістичності маневрів у польових умовах застосовуються сучасні системи імітації бойової стрільби MILES.

Планом навчань передбачено також проведення низки спільних заходів із залученням авіації. Зокрема було відпрацьовано елементи медичної евакуації, десантування вантажів та особового складу тощо. Для цього використовувалися вертольоти Мі-8, літак Ан-26 та американський С-130.

Цьогорічні навчання «Репід Трайдент» проводяться також із урахуванням діяльності Об'єднаної багатонаціональної групи з підготовки «Україна» (JMTG-U), спрямованої на вишкіл українських військовослужбовців різних військових спеціальностей за стандартами НАТО із залученням іноземних інструкторів зі США, Канади, Великобританії, Литви, Естонії та Польщі.

Навчання триватимуть до 23 вересня.

Василь ЛАБАЙ

У СВОЇ 93 РОКИ НАТАЛІЯ СТЕПАНІВНА — АКТИВНИЙ ВОЛОНТЕР

ЇЇ СЕРЦЕ СПОВНЕНЕ ЛЮБОВІ ДО УКРАЇНСЬКОГО СОЛДАТА

Я їду до бурштинового краю на рівненське Полісся. Там у невеличкому селі Довговоля, що неподалік райцентру Володимирець, живе наша героїня Наталія Степанівна Гошта — добра, чуйна та надзвичайно цікава людина з непростою долею та щирим серцем. На зупинці мене вже зустрічає Микола Юрах — місцевий підприємець, музикант та волонтер. Понад три роки він та його однодумці допомагають військовим на фронті — організовують благодійні концерти, ярмарки, збирають кошти на найнеобхідніше та займаються відновленням закуплених для АТО автомобілів. Лише цього року місцеві волонтери купили, відремонтували та передали на фронт два військові уазики та декілька тонн гуманітарної допомоги. Дорогою Микола розповідає зворушливу історію його знайомства із пані Наталією:

— Якось до мене звернувся племінник Наталії Степанівни та попросив, щоб я заїхав до неї, мовляв, у бабусі до волонтерів є якась дуже невідкладна справа. Дорогою до села чомусь був твердо переконаний, що пенсіонерка потребує нашої волонтерської допомоги. Подумки розмірковував, чим ми зможемо допомогти цій літній жінці, адже Наталії Степанівні скоро виповниться 93 роки. Тоді на мене велике враження справив вчинок цієї поважного віку пенсіонерки, яка просила передати нашим бійцям тисячу гривень. Я довго намагався відмовитися від такого благодійного внеску. Переконував бабусю, що ці гроші їй самій знадобляться. Але марно. Наталія Степанівна, як мудра людина, що пережила війну та бачила велике лихо, сказала мені дуже зворушливі слова: «Якщо не хочеш прийняти це від мене, прийми це як від Бога». І категорично відмовилася забирати ці кошти.

…От ми повернули на сільську вуличку та зупинилися біля подвір'я із побіленим штахетником. Невеличка охайна дерев'яна хатина, де мешкає пенсіонерка, оточена фруктовими деревами. У дворі багато квітів. З усього видно, що господарка любить порядок та цінує красу. Оглядаючи господарство пенсіонерки, побачив, як вулицею біжить невисока жіночка, усміхається та привітно махає нам рукою. Вона впізнала автомобіль Миколи Юраха та дуже зраділа гостю. Вітаємося. Господарка запрошує до хати. У хаті чисто й акуратно. На пофарбованій дерев'яній підлозі — домоткані килимки. Над бабусиним ліжком по центру стіни висить розписаний бійцями АТО Державний прапор України з їхніми побажаннями та закликами до єднання.

— Це мені волонтери привезли, — пишається Наталія Степанівна. — Не можу я ту війну спостерігати. Знаю, що таке голод і холод.

> *«Коли мене нагороджували, я дуже хотіла подякувати всім воїнам АТО за їхню мужність, низько їм вклонитися. Тож хочу через газету передати їм мою вдячність і готовність допомогти всім, чим зможу»*

Ця жінка не з книжок та кінофільмів знає, яким страшним лихом є для людей війна. Пригадує: «Було нас у сім'ї четверо дівчат і двоє хлопців. Коли почалася війна, і на наші землі прийшли німці, мені було вже 16 років. З рідного дому людей ешелонами відправляли на роботу до Німеччини. Ми там тяжко працювали на власника фабрики, виготовляли дошки для фінських будиночків та підошви для взуття. Жили в холодних бараках, огороджених колючим дротом. Нас було 37 робітників, працювали за їжу. А годували нас — як худобу».

Ми уважно слухаємо розповідь бабусі, що згадує жахіття нацизму. Час від часу на її очах навертаються сльози. Після закінчення війни вона повернулася додому. Працювала прибиральницею в місцевому магазині, дояркою в колгоспі.

Наталія Степанівна Гошта — нагороджена нагрудним знаком «Почесний волонтер»

Нещодавно на День незалежності України Наталії Степанівні на центральній площі Володимирця вручили нагрудний знак «Почесний волонтер».

— Коли мене нагороджували, я дуже хотіла подякувати всім воїнам АТО, всім солдатам за їхню мужність і хотіла низько їм вклонитися. Та дуже розхвилювалася й боялася, що розплачуся й слова не вимовлю. Тож хоч ви передайте через газету, що я так їм усім вдячна і чим зможу, тим і допоможу! Цього літа зробила багато різних закруток, зібрала гарний урожай картоплі. Приїздіть та заберіть її для наших бійців!

…Ми прощаємося із Наталією Степанівною. Сповнені позитиву, глибоко зворушені спілкуванням з такою неординарною людиною. На вулиці після дощу яскраво світить сонечко. Наталія Степанівна проводжає нас до автівки та ще довго махає нам у слід рукою.

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

ЩЕ ОДИН ВІДРЕСТАВРОВАНИЙ АВТОМОБІЛЬ ВІД ВОЛОНТЕРІВ РІВНЕНЩИНИ НАПРАВЛЕНО НА ПЕРЕДОВУ

Тут його знає кожний. Володимирецький волонтер, активіст, патріот, підприємець та музикант Микола Юрах активно допомагає фронту з 2014 року. Невгамовні та енергійні, вони із Інгою Безушко сьогодні роблять все можливе для того, щоб фронтовий побут наших хлопців був більш комфортнішим, якщо це слово є доречним на війні.

От і цього разу намотали на колеса більше трьох з половиною тисяч кілометрів асфальтованих та прифронтових доріг. Микола Юрах та Інга Безушко повернулися зі свого чергового волонтерського рейсу на Луганщину. На пожертви мешканців поліських сіл Кідри та Озеро, що у Володимирецькому районі Рівненщини, вони доставили повністю відремонтований та закамуфльований військовий уазик, а також багато різноманітного вантажу.

Черговий автомобіль від волонтерів готовий до відправки в район АТО

— Це вже не перший автомобіль, який за допомогою наших людей ми закупили та відремонтували, — розповідає Микола Юрах. Я займаюсь автосервісом, тож маю можливість робити ці роботи власними руками, від чого отримую неабияке моральне задоволення. Кілька таких відремонтованих та «замілітаризованих» нашою командою автомобілів зараз успішно їздять луганськими прифронтовими дорогами, — розповідає Микола.

— Цій поїздці передувала тривала підготовка. На четвертому році війни активність людей уже далеко не така, як у 2014-му. Та треба сказати, що і військо вже значно краще фінансується.

Щоб зібрати певну суму для придбання та реставрації автомобіля, мусимо добряче покрутитися. Але ми організовували та проводили благодійні ярмарки і концерти, де підприємці і прості жителі нашого краю робили посильні благодійні пожертви на цю добру справу. Ось так — з миру по гривні й назбирали на чергову допомогу нашим бійцям.

У найближчих планах — придбання ще кількох автомобілів. Цього разу на замовлення підшефного підрозділу однієї з бригад хочемо купити дві іномарки-позашляховики, відреставрувати їх та доправити на передову, — розповідає Микола Юрах. — Як швидко із цим впораємося, побачимо, адже нашу команду залишає наш найенергійніший волонтер — Інга Безушко. Підписавши контракт, вона зовсім скоро поповнить лави однієї з механізованих бригад Збройних Сил України.

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

Виховання, спрямоване на прищеплення дітям патріотизму змалечку, має проводитись системно

ЧИ МОЖЕ ПИХАТІСТЬ ПЕДАГОГА ВИХОВАТИ В ДИТИНІ ПАТРІОТА?

ДЕЯКІ УКРАЇНСЬКІ ОСВІТЯНИ ДОСИТЬ СВОЄРІДНО РОЗУМІЮТЬ ЗМІСТ ТА СУТНІСТЬ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

В одній із шкіл Київської області на святі першого дзвоника сину загиблого героя Дениса Поповича, який віддав життя, захищаючи нашу країну, не дозволили вручити подарунок від військових, хоча сама школа носить ім’я полеглого бійця. Тому військовий комісар був змушений вітати першокласника з початком навчання за рогом навчального закладу

Формальним приводом до виникнення такої ситуації стала ініціатива батьків, які вирішили, що першокласникам навряд чи потрібно на святковій лінійці слухати нудні промови високопосадовців, де «офіційні дяді й тьоті» розповідають дітям про досягнення влади, про ремонти, підвищення зарплат учителям та інші малоцікаві дітям речі. Так з’явилося рішення провести святкові лінійки у школах урочисто, але «без будь-яких посадовців». У більшості навчальних закладів України вказівку виконали, в деяких не взяли її до уваги…

Але наш випадок — безпрецедентний. Адже військовий комісар не є «типовою офіційною особою», та й метою його візиту на святкову лінійку до школи було зовсім не виголошення промови. Він хотів вшанувати загиблого героя, вручивши його дитині подарунок, щоб хлопчик знав, що його батька пам’ятають і поважають.

Замість того, щоб потішити таким чином малого, який прийшов на свято із нагородами свого батька, директорка школи вирішила, що такий вчинок не буде коректним стосовно решти дітей і завдасть травми їхній психіці через те, що вони залишаться без уваги та подарунка, тому не дозволила офіцеру нагороджувати сина героя публічно.

У зв’язку із цим випадком кореспондент «Народної армії» вирішила провести невеличке опитування в київських школах, щоб з’ясувати. на яких же героїчних прикладах нині виховують школярів і як загалом сьогодні здійснюється військово-патріотичне виховання у навчальних закладах столиці.

Ситуація виявилася неоднозначною. Так, у більшості шкіл столиці педагоги активно займаються патріотичним вихованням учнів. Але чи робиться це щиро, від душі, а не формально, для звіту? Ось в цьому є певні сумніви. Наприклад, в одній зі шкіл Києва педагоги навідріз відмовилися якось коментувати цю тему. То що ж вони приховують, чому не бажають розповісти про виховання ними юні? Що в цьому процесі «стидного» або «таємного»? Можливо, просто немає про що розповідати?

Між тим на стіні закладу, в якому працюють ці «законспіровані» педагоги, висить меморіальна дошка на честь героя АТО, який навчався в цій школі та загинув, захищаючи країну і наше мирне життя. Може така «таємничість» педагогів школи обумовлена тим, що наявністю дошки й обмежене військово-патріотичне виховання молоді у стінах цього закладу? Дуже показово, що на зауваження журналістів та прохання принаймні розповісти про випускника школи — героя АТО пролунала репліка: «И что, что висит?..» Здається, педагогічні працівники цієї школи… помилилися країною або заблукали в часі. Чи то вплив посольства РФ, розташованого неподалік, дається взнаки?

Також нас обурило ставлення до цієї теми керівника іншого навчального закладу. Директорка ще однієї київської школи, витримавши журналістів майже годину у приймальні, нарешті заявила у своєму ошатному та великому кабінеті, що інформація про патріотичне виховання учнів є «закритою» (незрозуміло, правда, на якій підставі і з яких причин), тож щоб її отримати потрібно «спеціально акредитуватися у Міністерстві освіти та науки України», а також уточнити час та місце прийому «офіційними особами школи» представників державних засобів масової інформації. Не знаючи ані законів України (наприклад, «Про інформацію» або «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні»), ані бодай основ увічливого спілкування, ця «офіційна особа» навряд чи є гідним організатором патріотичного виховання дітей. Чого вона може навчити юнь — пихатості та зверхності у спілкуванні з людьми?

На щастя, є й позитивні приклади. Приміром, у загальноосвітній школі І-ІІІ ступенів Шевченківського району Києва №70 часто проводяться зустрічі учнів з героями АТО, учасниками Революції гідності, влаштовуються різні заходи та творчі конкурси, присвячені цій тематиці. На таких заходах школярі співають патріотичні пісні, пишуть твори та вірші. Окрім цього, випускають шкільну газету, в якій публікуються матеріали про захисників країни.

Окремим педагогам потрібно нагадати, що їхнє мирне столичне життя оберігають українські військовослужбовці, які проливають кров на Донбасі

Своєю чергою заступник директора школи з виховної роботи Ліна Штипа зауважила, що діти постійно цікавляться подіями, які відбуваються у країні. Учні також їздять у військовий госпіталь провідати поранених військовослужбовців, щоб подякувати їм за мужність, героїзм та звитягу. Дійсно, таке ставлення працівників цього навчального закладу заслуговує на повагу.

Загалом хотілося би, щоб наші освітяни, зокрема й у Києві, зрозуміли одну просту річ — патріотичне виховання у школах країни не може бути вибірковим або відбуватися від нагоди до нагоди. Адже таке виховання спрямоване на прищеплення дітям любові до своєї Батьківщини, тому це слід робити не за принципом «на і відчепись», а постійно та вдумливо. Тим більше неприпустимо доручати цю вагому справу байдужим, зверхнім чи пихатим людям. Зрештою, байдужим потрібно нагадати, що їхнє мирне столичне життя залежить від тих хлопців та дівчат, які проливають кров на Донбасі. І ці герої заслуговують набагато більше, ніж зневажливе: «И что?..»

Богдана ДЕРЕШ

ЧИ НЕ ЗВЕРНУТИСЯ ПО ДОСВІД У РЕГІОНИ?

На думку представників ГО «Учасники АТО міста Старокостянтинова», найбільш патріотичним навчальним закладом міста є школа №8, педагоги та учні якої з перших днів війни долучилися до допомоги армії. У цій школі навчався і «кіборг» Ігор Білик, боєць 90-го окремого десантно-штурмового батальйону, який загинув, рятуючи побратимів у донецькому аеропорту, і нагороджений за свій подвиг орденом «За мужність» ІІІ ступеня посмертно.

— З початком війни це було просте інтуїтивне збирання коштів, а після канікул з вересня 2014-го спочатку вчителі, а за ними й учні долучилися до активної волонтерської роботи. На зібрані колективом школи кошти воїнам купували і речі, і продукти харчування, і планшети для потреб артилеристів, — говорить директор навчального закладу Тетяна Стрижевська.

У школі постійно виготовляються маскувальні сітки для потреб захисників України. Діти за прикладом вчителів долучаються до цієї важливої роботи після уроків та у вільний час. Тут найактивнішим є Любомир Первак, учень другого класу, батько якого, лейтенант Петро Первак, уже четвертий рік боронить Україну на Сході.

Серед випускників школи та батьків є багато учасників бойових дій. Деякі з них залюбки відвідують рідну школу та беруть активну участь у патріотичному вихованні юні.

Шкільна команда є переможцем міського, районного та призером обласного етапу Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри «Сокіл — Джура».

Активне патріотичне виховання учнів, участь школярів у волонтерських акціях надихнула десятьох випускників школи стати курсантами військових вишів, а двоє дев’ятикласників вступили до військового ліцею з надією та бажанням стати до лав захисників держави.

Сергій ЖМУРКО

КОЛИШНІЙ РОЗВІДНИК ЗАПРОШУЄ ПОБРАТИМІВ НА РОБОТУ

ПАВЛО ЯКІМЧУК — ВЕТЕРАН АТО З КИЄВА. ПОВЕРНУВШИСЬ ДО ЦИВІЛЬНОГО ЖИТТЯ, ВІН ВИРІШИВ ВІДНОВИТИ СВОЮ БУДІВЕЛЬНУ ФІРМУ

Для Павла Якімчука, як і для багатьох українців, переломним моментом у житті стала Революція Гідності, в якій він брав активну участь, добиваючись європейського майбутнього для своєї держави. Згодом із початком антитерористичної операції він приєднався до однієї з громадських організацій і попросився поїхати з ними на Схід України

— Це була Луганська область, місто Щастя. Я подивився, як насправді там усе відбувається, побачив війну, хлопців, таких як я. Коли повернувся додому, мені стало дуже соромно за те, що я тут у теплі, а хлопці гинуть на передовій, — згадує він.

Павло почав активно допомагати військовим, а згодом прийняв рішення піти на передову, до тих хлопців, якими він пишався. У військкоматі йому відмовили, бо в армії він не служив. Тоді Павло вирішив піти в добровольчий батальйон «Айдар», а через деякий час вже був у лавах Збройних Сил України. То був 2015 рік. Спочатку — кулеметником, потім — командиром відділення гранатометників, а пізніше перевівся в розвідку.

За більше як рік у розвідці з ним трапилося багато різних подій та історій. Про більшість із них і сьогодні не можна розповідати.

— Тижнями ми жили в полях і лісах. Переважно розвідували територію, на якій перебував противник, і намагалися зібрати необхідну інформацію, щоб допомогти нашим хлопцям, — каже Павло.

Та про один випадок розповів.

— У серпні 2015-го ми пішли до бойовиків у «гості». Але нас там чекали, ворог влаштував нам засідку і взяв фактично в кільце, відрізавши шлях до відступу. По нам активно почали «працювати» — особливо дошкуляв кулемет, що не давав змоги навіть підняти голову. Тоді я вирішив визвати артилерійський вогонь на себе. Дав координати для нашої артилерії з прив'язкою на відстань до 200 метрів від нас — саме там було гніздо кулеметника. Перша й друга міни влучили дуже близько від нашої групи, одна з них навіть трохи мене зачепила. Три наступні лягли куди треба, — пригадує колишній розвідник.

...Повертатися до цивільного життя Павлу було дуже важко.

«Коли повернувся з війська, у мене в активах було лише 20 тисяч гривень. Віддав їх дружині, щоб купити дитині речі до школи». Стартапом будівельної фірми став ремонт приміщення вже знаної в Україні піцерії Pizza Veterano

— Перші дні сильно хотілося назад, навіть форму не знімав — у голові були думки: раптом зараз зателефонує командир...

Коли повернувся з війська, у мене в активах було лише 20 тисяч гривень. Віддав їх дружині, щоб купити дитині речі до школи. Тоді зрозумів, що грошей на розвиток бізнесу в мене зовсім немає. Але прийшли друзі й допомогли із розкруткою, — каже Павло.

Павло Якімчук

Роботу будівельної фірми Павло зупинив на початку війни, 2014 року. Тому треба було розпочинати фактично з нуля. Саме тоді Павло вирішив набирати в свою команду переважно військових, адже хто, як не вони, розуміють одного з напівслова.

Демобілізувавшись, він зустрівся з волонтером Романом Сініциним, який написав про нього пост у соціальній мережі. Після цього Павлу почали телефонувати люди, щоб працевлаштуватися у будівельну фірму. Згодом надійшли перші замовлення на ремонт.

Стартапом будівельної фірми Павла став ремонт приміщення вже знаної в Україні піцерії Pizza Veterano. Зараз компанія ветерана АТО «Віп-електрик» веде дев'ять об'єктів, чотири з яких уже завершені (загалом це приватні приміщення). У майбутньому Павло планує й надалі розвивати власну справу і працевлаштовувати колишніх військовослужбовців, які пройшли крізь пекло війни. Умова лише одна — відсутність поганих звичок.

Олена КРУГЛЄНЯ

«НА ПЕРЕДОВІЙ МИ ВИПУСКАЛИ ФРОНТОВИЙ ЧАСОПИС. ПЕРЕКЛАДАЛИ ЙОГО АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ І РОЗПОВСЮДЖУВАЛИ В АМЕРИЦІ, ЄВРОПІ Й АВСТРАЛІЇ»

Марко Мельник

Крайній трирічний період життя ще одного нашого героя Марка Мельника дуже схожий на долю побратима Павла Якімчука.

Марко, який до війни тривалий час працював на заробітках за кордоном — у США, Польщі, на Балтійському узбережжі, із початком Революції Гідності повернувся додому. Навіть отримав поранення ноги під час її активної фази на Інститутській.

Згодом разом із друзями в загонах самооборони почав патрулювати місто Жовті Води, а за деякий час поїхав до одного з добровольчих батальйонів.

Найбільше колишній боєць пишається тим, що брав участь у Широкинській операції та Павлопільському бойовому виїзді. Згодом ці події він опише у власній книжці.

У полку «Азов» Марко Мельник разом із товаришами заснував фронтовий часопис «Чорне сонце»:

— Коли наш батальйон відвели від лінії зіткнення після п'яти місяців окопної війни я, хоча за освітою фінансист, зайнявся журналістською діяльністю. Ми випускали фронтовий часопис. Перекладали його англійською мовою і розповсюджували в Америці, Європі й Австралії.

Після демобілізації Марко зрозумів, що багато бійців пишуть ідеологічні та історичні статті. Та й він сам почав писати воєнні спогади і треба було їх десь друкувати. Так і прийшла ідея створення видавництва.

Я зі своїм побратимом «Куком» заснував видавництво «Орієнтир». Згодом ми знайшли спонсорів і почали видавати мемуари військових, — каже Марко Мельник.

Серед перших видань «Орієнтиру» — серії книжок «Азовські спогади» (мемуари військових-добровольців, які брали участь у війні на Сході України), а також скорочені версії робіт видатних ідеологів українського націоналізму Миколи Сціборського, Юрія Липи, Ярослава Оршана, Миколи Міхновського, Ярослава Стецька та Михайла Колодзінського.

Логотипом видавництва є стилізований знак «роза вітрів», що символізує буремність нинішньої епохи та волю людини, яка розвиває себе, здійснюючи своє призначення й орієнтуючись на успіх нації як свій власний.

На запитання, скільки грошей потрібно учаснику бойових дій, щоб видати книжку, Марко відповідає:

— У нас є певна кількість контактів, ділових людей, які можуть виступати спонсорами. Також маємо сайт, на якому розміщена зручна форма подачі частини або цілого твору. Людина заповнює цю форму, додає до неї коротку інформацію про себе. Ми колегіально оцінюємо цю роботу і якщо вважаємо цікавою, ідеологічно важливою, патріотичною, то шукаємо спонсорів для її видання.

Марко Мельник також розказав, що він втілив у життя свій задум стосовно видання книг про Широкинську операцію, зокрема вже видано дві збірки про ці військові події.

— Моє завдання — зібрати людей, які мають бажання написати про події останніх років. Можливо, років через 50 на основі цих книжок писатимуть історичні праці. Ці книги стануть ще однією цеглинкою в історії нашої славної української держави у боротьбі за свою незалежність, — зазначив Марко Мельник.

Олена КРУГЛЄНЯ

НЕ ПРИНОСЬ ВІЙНУ ДОДОМУ,

АБО ПРО ЗАПОБІГАННЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Родина має бути готова до того, що чоловік з війни може повернутися іншим

У Києві представники ОБСЄ презентували рекомендації щодо запобігання домашньому насильству. Вони розроблені на основі досвіду зарубіжних країн та адаптовані до потреб Збройних Сил України

Під час будь-якої війни в суспільстві завжди зростає рівень насильства. Україна зараз переживає те ж саме, через що пройшли дуже багато країн, зокрема ті, що колись входили до складу Югославії.

2015 року в Україні зафіксовано 83 740 звернень до поліції через прояви домашнього насильства. За даними громадських досліджень, приблизно 1 млн 850 тис. жінок віком від 15 до 49 років щороку страждають від домашнього насильства. Побільшало звернень від сімей демобілізованих військовослужбовців.

Для запобігання цим явищам підрозділ ОБСЄ Бюро з демократичних інститутів і прав людини (БДІПЛ) спеціально для України розробило Рекомендації для запобігання та протидії домашньому насильству в сім'ях дійсного та демобілізованого особового складу.

Ця робота була розпочата ГО «Ла Страда Україна» ще 2014 року, щойно почалася війна на Донбасі. Саме тоді в Україні почали створювати спеціальні програми реабілітації, програми корекції поведінки та центри сімейної підтримки.

— Ми допомагали двом офіцерам НАТО — полковнику Хесусу Джилу Руїсу з Іспанії та підполковнику Горану Топаловичу з Сербії — у підготовці рекомендацій командному складу ЗС України щодо ведення роботи з попередження і протидії насильству в сім'ях військовослужбовців та демобілізованих бійців, — розповідає президент ГО «Ла Страда Україна» Катерина Левченко. — Нині можемо говорити про дві групи чинників, що призводять до домашнього насильства. Системні — то типові для всіх країн проблеми: економічні, суспільні, алкоголізм, але у випадку військовиків є й специфічні речі. Так, до нас звертаються жінки і кажуть, що після повернення з АТО почалось насильство — б'є, ображає...

Насильство в сім'ї є не приватною справою, а порушенням прав людини, тобто злочином

Під час презентації програми зазначалося, що ці проблеми у військових виникають тому, що застосування насильства на війні — необхідність, невід'ємна складова. Насильство стає звичним. Але не всі можуть його «вимкнути», повернувшись додому. Людина не може переключитись, у неї війна продовжується в голові. Саме тому багато демобілізованих хочуть повернутись у те пекло, де вони були і до якого призвичаїлися. Водночас нині дедалі більше чоловіків, що повернулися з війни, телефонують на гарячу лінію центрів психологічної підтримки, адже усвідомлюють свою проблему. На думку фахівців, це вже важливий крок до того, щоб зупинити насильство.

— До нас рік тому звернулися з Міністерства оборони України задля вирішення проблеми, що виникає після повернення атовців до мирного життя, — розповідає голова відділу з прав людини Омер Фішер. — Ми розробили рекомендації спеціально для України з урахуванням тієї інформації, яку отримали саме тут. В європейських країнах теж існує така проблема, але жодної програми поки що немає. Тому для нас дуже важливий досвід саме України, бо на його підставі можуть бути розроблені програми для інших країн Європи.

У рекомендаціях йдеться про превентивну просвітницьку діяльність, про розуміння того, що насильство в сім'ї є не приватною справою, а порушенням прав людини, тобто злочином. Серед деяких практичних рекомендацій командирам, як проводити підготовку військовослужбовців до їх повернення в цивільне життя, які надали представники ОБСЄ, зазначені такі:

1. Створювати умови для налагодження комунікації між військовослужбовцями та членами їхніх родин.

2. Забезпечити надання консультацій і доступ до «гарячої лінії» членам сімей військовиків, задіяних у бойових операціях.

3. Надати підтримку військовим психологам у здійсненні профілактичної роботи з військовими.

4. Не допускати утисків стосовно військовослужбовців, які визнають наявність у них проблем психологічного характеру.

5. Запровадити систему оперативного повідомлення щодо захисту осіб, які інформують про факти протиправних дій.

6. Налагодити координацію та комунікацію з організаціями громадянського суспільства.

Гаряча лінія працює з 2016 року цілодобово за номером: 0-800-500-335 або з мобільного телефона: 386.

Олександр ШУЛЬМАН

ОЗНАКИ ПТСР

1. Відчуття небезпеки
2. Повторне переживання травматичних подій
3. Фізичне збудження
4. Уникання всього того, що нагадує про травматичну подію
5. Притуплення почуттів/пригніченість
6. Проблеми з концентрацією
7. Відчуття втрати контролю над почуттями, тілом, психологічним станом, навіть життям
8. Почуття провини і сорому
9. Роздратування
10. Поганий власний внутрішній образ
11. Негативний погляд на світ
12. Сильні негативні емоції від спогадів про минуле

ВІЙНА ВБИВАЄ Й БАГАТО РОКІВ ПО ТОМУ

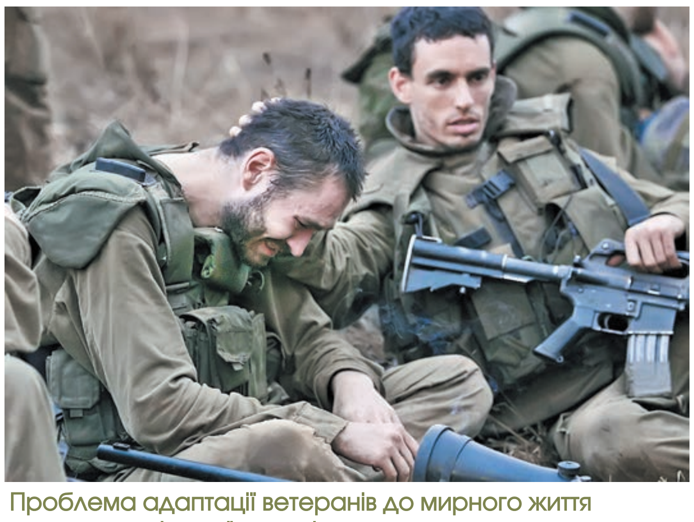
Протягом війни у В'єтнамі загинули 58 тисяч американських солдатів. За десять років після війни вчинили самогубство 60 тисяч її учасників.

За роки після Другої світової війни тільки три країни свідомо поставилися до питання комплексної реабілітації військовиків після участі у бойових діях — США, Ізраїль та колишня Югославія.

Проблема адаптації ветеранів до мирного життя виникає в усіх країнах, які воюють. Хоробрий солдат, професіонал військової справи може не знайти собі місця в мирному житті. Прояви цієї неспроможності — агресія до свого оточення, домашнє насильство, самогубство, злочинність або алкоголь та наркотики. Ці прояви є ознакою посттравматичного стресового розладу (ПТСР).

Посттравматичний синдром — це бомба уповільненої дії, він може проявитися через півроку, а може й через десять років. Він може вдарити по всій нації, адже в зоні АТО здебільшого воюють чоловіки від 18 до 45 років, тобто працездатна, репродуктивна частина населення.

Американський психолог, військовий лікар, ветеран В'єтнаму Френк П'юселік, який не з чужих слів знає про труднощі реінтеграції ветеранів у звичайне суспільство, зазначає: «Коли уряд США усвідомив, що потрібно щось робити, було створено систему підтримки, яка діяла по всій країні. У кожному місті — центр підтримки ветеранів. Їхнє завдання — забезпечити психологічну допомогу родинам і допомагати бійцям у пошуку роботи. Але від 15 до 20 років пішло на те, щоб ветеранські центри почали реально розв'язувати проблему. Війна — сама по собі трагедія. На жаль, це тільки початок. Її наслідки пошириться по всій країні».

Проблема адаптації ветеранів до мирного життя виникає в усіх країнах, які воюють

Ф. П'юселік радить: в ідеалі перед тим, як ветерани повернуться в соціум, має минути якийсь проміжок часу, протягом якого з ними обговорять те, що сталося на війні. Обов'язково потрібен хтось, хто зміг би сказати: «Ти їдеш додому. Ти почуватимешся чужинцем, і це нормально. Що ти з цим можеш зробити? Що ти будеш робити, якщо в тебе виникне бажання вбити свого близького друга за те, що він поставив тобі не те запитання?»

Скільки часу потрібно на реабілітацію людини? Як свідчить досвід, найважливіші — перші 3 тижні. Про що можна говорити? Важливо переключати увагу з минулого на сьогодення, думати про те, що буде далі. Чому стається біда? Бо людина живе емоціями минулого і тривожиться за майбутнє. А от сьогоднішній день випадає з життя. Сім'ї можуть серйозно допомогти солдатам, якщо зрозуміють, що і як відбувається, якщо будуть знати, що, коли і як робити.

Олександр ШУЛЬМАН

Людство має завжди пам’ятати про атомне бомбардування Хіросіми та Нагасакі

КОЛИ ЛЮДСТВО ПОЗБУДЕТЬСЯ АТОМНИХ СНІВ?

26 ВЕРЕСНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ БОРОТЬБИ ЗА ПОВНУ ЛІКВІДАЦІЮ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ

Людство знову стурбоване можливістю розв’язання світової ядерної війни. Цього разу така загроза надійшла зі столиці КНДР Пхеньяна. Державне телебачення Північної Кореї повідомило про успішне випробування водневої бомби потужністю майже 100 кілотонн у тротиловому еквіваленті. Метеорологічні станції Японії й Південної Кореї зафіксували на території КНДР підземні поштовхи магнітудою 6,3 бала, що засвідчило те, що відбулися ядерні випробування. Це вже було шосте брязкання такою зброєю. Порушуючи всі резолюції ООН про заборону ядерних випробувань, лідер країни Кім Чен Ин не збирається призупиняти свою ядерну активність. Це спричиняє велике занепокоєння у світової спільноти. Президент США Дональд Трамп заявив, що слова та дії Північної Кореї щодо випробування водневої бомби залишаються ворожими й небезпечними для США. А Південна Корея та Японія провели екстрене засідання своїх рад із питань безпеки. Міноборони Японії вивчає можливість створення системи перехоплення й знищення балістичних ракет невгамовного сусіда за допомогою надпотужних лазерів. Звістка про нове ядерне випробування викликала занепокоєння і в громадян України. За результатами соціологічного дослідження, яке здійснив один із наших телеканалів, майже 50 відсотків респондентів відповіли, що вони вбачають у ядерних випробуваннях загрозу міжнародній безпеці.

До історії проблеми цілковитої заборони ядерної зброї має прямий стосунок день 16 червня 1945 року, коли американці вперше випробували атомну бомбу потужністю 20 кілотонн. А невдовзі вони скинули такі боєголовки на японські міста Хіросіму й Нагасакі. Світ здригнувся від наслідків не баченого раніше пекла, у якому знайшли миттєву смерть десятки тисяч мирних людей. Сполучені Штати Америки першими випробували 1952 року й водневу бомбу в 4 мегатонни. У ядерну гонку включився Радянський Союз, який 29 серпня 1949 року підірвав атомну бомбу, а водневу — 2 серпня 1953 року. Остання мала меншу потужність порівняно з американською. Але в подальшому Москва встановила світовий рекорд, створивши водневу «цар-бомбу» аж у 58 мегатонн. Її випробування відбулося восени 1961 року на острові Нова Земля. Вибух був такої сили, що вибухова хвиля обігнула земну кулю. А кремлівський лідер Микита Хрущов під враженням від такого успіху пригрозив із трибуни ООН «показати кузчину матір» ворогам радянської влади.

Росія, як спадкоємець ядерного арсеналу СРСР, має 2427 боєголовок, США — 2150, Франція — 290, Китай — 200, Велика Британія — 160

Після здійснення ядерних випробувань Організація Об’єднаних Націй активно виступала за заборону атомної зброї. Багаторічний марафон завершився тим, що 26 вересня 2013 року Генеральна Асамблея ООН проголосила Міжнародний день боротьби за повну ліквідацію ядерної зброї. На сьогодні у світі накопичено 20 530 одиниць такої зброї. За даними Стокгольмського інституту досліджень із питань миру, її розподілено таким чином: Росія, як спадкоємець ядерного арсеналу СРСР, має 2427 боєголовок, США — 2150, Франція — 290, Велика Британія — 160, Китай — 200. Такі країни, як Індія, Пакистан не підписали угоду про повну заборону цієї зброї. І хоча вони мали незначну кількість боєголовок, але не поставили їх на бойове чергування. А от Північна Корея проігнорувала документ, який вона підписала, і в жовтні 2006 року вперше випробувала ядерну зброю й тепер стала об’єктом загрози світовій безпеці.

Усього Сполучені Штати Америки здійснили 1054 випробування ядерної зброї. Радянський Союз — 969, Франція — 210, Великобританія та Китай — по 45, Індія — 5–6, Пакистан — 3–5.

16 вересня 1979 року на донбаській шахті «Юнком» на глибині 903 метри підірвали ядерний пристрій потужністю 0,3 кілотонни. Зробили це, аби запобігти викидам вугілля й газу, які постійно ставалися в цій копальні. Результати атомного експерименту залишаються й дотепер за сімома печатями.

СРСР призупинив ядерні випробування 1990-го, Велика Британія — 1991-го, США — 1992-го.

«КЛЮЧ — НА ПІДРИВ!»

Після розпаду Радянського Союзу Україна стала власником третього за розміром ядерного арсеналу в світі. На той час він налічував близько 4200 тактичних ядерних боєголовок та 176 міжконтинентальних балістичних ракет із 1240 боєголовками до них, а також 41 стратегічний бомбардувальник із 300 боєголовками. Постало питання, що робити із цією зброєю. Варто зазначити, що після катастрофи 1986 року на ЧАЕС більшість громадян України зберігала різко негативне ставлення до всього ядерного. Тому, коли в липні 1990 року Верховна Рада ухвалила Декларацію про державний суверенітет, то в цей документ записали положення про Україну як без’ядерну державу. У кінці 1991-го парламент ухвалив резолюцію, у якій було наголошено на намірах зробити все для повної ліквідації ядерної зброї, розташованої й на території України.

Важливим етапом на цьому шляху стала Тристороння угода, яку підписали 14 січня 1994 року президенти України, Росії та США. Відповідно до цього документа, наша країна зобов’язалася знищити всю ядерну зброю, зокрема стратегічну наступальну. Таку позицію України гідно оцінили США та Росія. Зокрема, пообіцяли все робити, аби жодна країна світу не загрожувала Україні й не застосовувала зброю проти неї, не вдавалася до економічного шантажу. Та, на жаль, ніхто тоді навіть не міг уявити, що через 20 років один із підписантів цієї угоди — Росія перетвориться на державу-агресора й нав’яже війну українському народові.

На шляху до ядерного роззброєння доленосним для України стало 5 січня 1996 року, коли розпочалося знищення її стратегічного ракетно-ядерного арсеналу. Я був свідком тієї події, що сталася під Первомайськом. Того дня міністри оборони України, Росії та США Валерій Шмаров, Павло Грачов, Вільям Перрі разом увімкнули ключі на підрив. Кілька десятків кілограмів вибухівки розірвали на шматки верхнє кільце багатометрової шахтно-пускової установки стратегічної ракети SS-19. Саме з її знищення розпочалася ліквідація 176 міжконтинентальних балістичних ракет, що були на території України.

На 1 червня 1996 року всі стратегічні ядерні боєголовки було вивезено в Росію. А через рік на колишньому ракетному полі під Первомайськом зацвіли соняшники. Мішечок з їхнім насінням я побачив у Пентагоні 1997 року. Доторкнувшись до нього, несподівано зрозумів, що, виявляється, мені більше не сняться жахливі сни про ядерну війну, які постійно переслідували мене протягом десятків років. Гадаю, що позбувся їх завдяки тому, що Україна набула без’ядерного статусу. Адже відтоді стратегічні ракети вже не було націлено на наші міста та військові об’єкти.

А нині знову відчуваю занепокоєння. Чи не ввійде знову в мої сни нова ядерна загроза світові внаслідок випробування північнокорейської водневої бомби? Хочеться сподіватися, що подальші ядерні амбіції призупинять рішучі заходи, яких уживає міжнародна спільнота.

Україна також засуджує активізацію ядерних приготувань з боку Пхеньяна. Глава вітчизняного МЗС Павло Клімкін рішуче засудив ядерне випробування в КНДР. Він наголосив, що зупинити це божевілля надзвичайно важливо для України, яка відмовилася від третього за величиною ядерного арсеналу. І хоча ці агресивні виклики світовій безпеці відбуваються далеко від нашої території, усі українці добре розуміють: загроза миру не має кордонів. Для України, яка четвертий рік веде війну з агресивним сусідом, збереження миру в «спільному домі» набуває особливого значення. Тому її заклик «Ні — ядерним загрозам!» посилюватиме той планетарний спротив, який мають відчути в Пхеньяні й 26 вересня — у Міжнародний день боротьби за повну ліквідацію ядерної зброї.

Сторінку підготував
Володимир ЧІКАЛІН

ПАРИЖ ВИЗВОЛЯЛО... ЧИМАЛО УКРАЇНЦІВ

У РОКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ НАШІ СПІВВІТЧИЗНИКИ НЕ ТІЛЬКИ БОРОНИЛИ РІДНУ ЗЕМЛЮ, А Й ВОЮВАЛИ ЗА ТИСЯЧІ КІЛОМЕТРІВ ВІД НЕЇ — В ПАРТИЗАНСЬКИХ ЗАГОНАХ БАГАТЬОХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН. РАЗОМ ІЗ ФРАНЦУЗАМИ ТА ІТАЛІЙЦЯМИ, ХОРВАТАМИ І СЕРБАМИ ВОНИ БИЛИ СПІЛЬНОГО ВОРОГА

Французькі партизани спільно зі своїми українськими побратимами входять у визволений Париж. 25 серпня 1944 року

Улітку 1942-го киянина Петра Лисака за спробу зв'язатися з міським підпіллям заарештувало гестапо. Спочатку його запроторили до Сирецького концтабору, потім відправили до Німеччини, а звідти — до одного з концтаборів на території Франції. Вирвавшись на волю, він став бійцем партизанського загону, що діяв у департаменті Па-де-Кале.

Приблизно так само опинився на батьківщині Дюма і Володимир Якимчук. І теж, здійснивши втечу, партизанив. Незадовго до перемоги він загинув і був похований в одному із сіл цієї країни.

Український письменник Мирослав Небелюк — автор книги «Під чужими прапорами», що була видана на початку 50-х років XX ст. у Парижі, — стверджує, що **«з початком Другої світової війни тисячі французьких українців опинилися в лавах Опору і пліч-о-пліч з французами били спільного ворога»**. На перший погляд може здатися, що автор дещо перебільшує кількість вихідців з України, які партизанили. Адже, по-перше, на території Франції було не так уже й багато концтаборів, де тримали радянських громадян. А по-друге, звідти ніхто не втікав тисячами. Та річ у тім, що напередодні війни в цій країні проживали понад 40 тисяч етнічних українців, серед яких було чимало колишніх вояків армії Української Народної Республіки, змушених залишити свою землю після окупації її більшовицькою Росією.

Після нападу Німеччини на Францію українство, яке гуртувалось навколо Українського народного союзу, вирішило зі зброєю в руках захищати французьку землю. Лише через канцелярію УНС у Парижі бажання воювати виявили сім тисяч українців, закликавши «бити ворога у Франції, мстити за свою Батьківщину, за кров братів і сестер, за весь народ…»

Одним із лідерів цих українців став Йосип Кліщ, котрий в одному з так званих трудових таборів, де гарували поневолені земляки, створив підпільну групу, яка згодом влаштувала повстання. Тож кілька десятків бранців з часом створили низку партизанських загонів.

У лютому 1944-го на майже 50 шахтах, де більшість працівників-невільників становили українці, вони почали організовувати диверсії, через що видобуток вугілля значно знизився. Підпільні табірні комітети часто організували масові втечі наших співвітчизників до французьких партизанських загонів. Лише із табору Бомон улітку 1944-го втекли понад 100 в'язнів, здебільшого українців. Того ж літа в центральній та південно-західній частинах Франції діяли численні партизанські групи. Диверсійна група під командуванням В. Олексієнка — одна з них. Її партизани спільно з французькими борцями Опору визволяли міста Періге, Брів, Ангулем, Бордо та Лімож.

1942 року гітлерівці вивезли з Франції до сусідньої Бельгії близько 20 тисяч радянських військовополонених. Восени того ж року бельгійці, з ініціативи українського емігранта Івана Ольшанського, організували втечу Григорія Лизогуба і Євгена Доценка — офіцерів Червоної армії, що потрапили в полон. Згодом вони створили партизанський загін.

На території Франції напередодні війни проживали понад 40 тисяч етнічних українців, серед яких було чимало колишніх вояків армії Української Народної Республіки

Узимку 1944 року німці сформували Український курінь ім. Івана Богуна, який налічував понад 800 вояків. Після того, як вони пройшли вишкіл, курінь передислокували до Франції. У ніч з 27 на 28 серпня 1944-го українці перебили німецьких офіцерів і під керівництвом старшин Федоріва, Мелешка, Білика, Войчука, Аврама, Марчика перейшли на бік французьких партизанів. Очолив їх капітан Леклерк. Наші хлопці брали участь у визволенні багатьох населених пунктів.

Французи поважали українців і по закінченні війни не видали їх сталінським сатрапам, зарахувавши — за їхньої згоди — до Іноземного легіону. Щоправда, незначна частина їх, обдурена радянською пропагандою, погодилася на повернення до СРСР, де вони відразу ж потрапили до радянських концтаборів.

Окрім Франції, партизани активно діяли і в Італії. Влітку 1944-го вони — у складі гарібальдійських загонів — вели активні бойові дії в багатьох районах цієї країни. І не лише проти армії Муссоліні, а й проти частин СС, беручи активну участь у визволенні багатьох населених пунктів. У найчисельнішому з цих підрозділів заступником командира був кіровоградець М. Чорноус.

ДУМКА ФАХІВЦЯ

Олександр Білоус — завідувач відділу історії рухів опору Національного музею історії України у Другій світовій війні:

— На жаль, і сьогодні достеменно невідомо, скільки українців воювали в партизанських загонах інших країн: в різних джерелах називаються різні цифри. Але історики, які досліджують цю тему, вважають, що лік йде на тисячі. До партизанських загонів інших країн вони потрапляли різними шляхами. Та чи не найбільше — з числа військовополонених і вивезених на примусові роботи. Адже кількість військовослужбовців Червоної армії, які стали бранцями гітлерівців, обчислювалася 5–6 мільйонами осіб. Левову частку серед них становили саме українці, поступаючись за кількісними показниками лише росіянам.

Зважаючи на це, можна припустити, що й серед утікачів з концтаборів українці теж становили більшість. Аналогічна ситуація була і з насильно вивезеними на примусові роботи до Німеччини та інших країн. Ці люди теж не мирилися зі становищем рабів, шукаючи бодай якусь можливість вирватися з неволі й боротися з гітлерівцями.

Участь українців у партизанській війні проти нацистської Німеччини — це окрема сторінка Другої світової війни. Попри те, що з дня її завершення минуло багато часу, ця сторінка й досі до кінця не вивчена. Отже, є робота для багатьох, хто цікавиться історією тієї війни, історією Української держави та її найкращих громадян.

У провінціях Реджо-дель-Емілія і Модена набув слави взвод диверсантів-мінерів «Кане Адзуро», більшість якого становили українці. Особливою мужністю вирізнявся теж уродженець Кіровоградщини Михайло Семиряжко. На півночі діяв загін «капітана Данила», очолюваний лейтенантом Д. Авдєєвим. Відомо, що у ньому воювали командир роти А. Мельничук з Поділля й партизани І. Петрусенко та С. Юрченко з Київщини.

Олександр Накорчемний воював льотчиком-бомбардувальником на Південному фронті. Восени 1942 року його літак було підбито, а сам він потрапив до гітлерівського концтабору в італійській провінції Мантуя, звідки втік у грудні 1943-го. Опинившись з часом у партизанському загоні гарібальдійців, мужньо воював проти німецьких окупантів. Загинув у грудні 1944 року під час штурму ворожої фортеці м. Гонзага.

Перші згадки про участь наших співвітчизників у визвольній боротьбі на югославських землях припадають на кінець 1942 року. Вони влаштовували диверсії на залізницях, нападали на німецькі гарнізони в районі дороги Загреб – Белград, билися проти окупантів у Далмації, Боснії тощо. Наприклад, на Балканах воював Анатолій Дяченко — командир радянської ударної бригади, яка входила до складу Народно-визвольної армії Югославії, а до цього він партизанив на теренах Білорусії. Улітку 1943-го під час облави його було заарештовано і запроторено до табору на півночі Італії, звідки він незабаром втік і вступив до партизанського загону. У жовтні 1943 року Дяченко перейшов італійсько-югославський кордон і воював на теренах Югославії. На початку квітня 1945 року очолив новосформовану 1-шу радянську ударну бригаду. Загалом під його командуванням було проведено 86 боїв із ворогом, знищено 36 казарм в опорних пунктах ворога, 114 автомашин, 13 бронемашин, 23 мости, 2 літаки тощо.

Перелік фактів, які свідчать про участь українців у партизанській війні на теренах інших країн, можна продовжити: опинившись на чужій землі, українці воювали під чужими прапорами, наближаючи перемогу над гітлерівською Німеччиною.

Сергій ЗЯТЬЄВ

СОЛОВ'ЇНИЙ ГОЛОС ПАТРІОТА УКРАЇНИ

25 ВЕРЕСНЯ ВИДАТНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СПІВАКУ АНАТОЛІЮ СОЛОВ'ЯНЕНКУ ВИПОВНИЛОСЯ Б 85 РОКІВ

Йому аплодували прихильники оперного співу у «Метрополітен-опера», «Ла Скала», «Большом». Йому пропонували залишитися в Італії та Росії, але серце Анатолія Солов'яненка назавжди було віддане Україні. Він був одним із небагатьох українських співаків, завдяки яким світ дізнавався про українську культуру, про незрівнянну красу пісенної творчості українського народу

Навряд чи сім'я звичайних шахтарів з міста Сталіне (нині Донецьк), в якій народився Анатолій Солов'яненко, припускала, що колись їхній талановитий син збиратиме аншлаги в найвідоміших оперних театрах світу. Втім родина Солов'яненків була співочою. Унікальний тембр голосу мав батько, шахтар з діда-прадіда. У нього був драматичний тенор. У молодості він разом із дружиною співав у аматорських виставах опер «Наталка Полтавка» Миколи Лисенка та «Запорожець за Дунаєм» Семена Гулака-Артемовського. Анатолій змалку брав участь у художній самодіяльності, співав дискантом. Коли хлопець поділився з рідними мріями про кар'єру співака, голова родини сказав: «Спершу набудь професію, а потім співай».

Спроба вступити до Ленінградської консерваторії не була вдалою, тож довелося дослухатися батькової поради. Анатолій Солов'яненко став студентом Донецького політехнічного інституту, а улюбленою справою займався в художній самодіяльності. Після одного зі студентських концертів 18-річний юнак отримав запрошення навчатися професійного співу в провідного соліста Донецького театру опери та балету Олександра Коробейченка. «Із тебе може щось вийти, але це потребуватиме величезної праці», — сказав майстер, почувши спів Анатолія.

1977 року Солов'яненко першим серед тенорів з СРСР був запрошений до відомого нью-йоркського театру «Метрополітен-опера», де взяв участь у 12 спектаклях

Анатолій Борисович усе життя зберігав зошит із назвою «Що потрібно знати для хорошого співу», де занотовував кожний урок від майстра. За десять років — з 1952-го по 1962-й — цей славетний педагог дав Солов'яненку рівно тисячу уроків.

Політехнічний інститут він закінчив із відзнакою. А коли при розподілі попросив залишити його в Донецьку, щоб не переривати заняття вокалом, то ректор саркастично зауважив: «Я не знав, що наш політехнічний інститут готує співаків». Цей епізод, до речі, яскраво відображено в художній стрічці кіностудії імені Олександра Довженка «Прелюдія долі», присвяченій творчості видатного співака. Зрештою Солов'яненка призначили викладачем кафедри нарисної геометрії Донецького політехнічного інституту.

Наполегливі заняття в Олександра Коробейченка стали прологом до того фурору, який спричинив співак 1962 року на огляді народних талантів у Києві. Компетентне журі з відомих українських співаків, затамувавши подих, слухало виступ молодого гірничого інженера. Впевнено і професійно

Герой України Анатолій Солов'яненко

виконавши твори зі світового тенорового репертуару — арію Радамеса з «Аїди» Джузеппе Верді й аріозо Каніо з опери Леонкавалло «Блазні», — Солов'яненко підкорив усіх присутніх манерою співу і незрівнянною легкістю верхніх нот.

Його відразу ж запросили на посаду стажиста до Державного академічного театру опери і балету імені Шевченка. А згодом Анатолій переміг у конкурсі, який забезпечив йому право стажуватися у всесвітньо відомому оперному театрі «Ла Скала». «Дуже багато дало мені стажування в Мілані, — розповідав Анатолій Борисович. — Зі мною займався відомий маестро Дженнаро Барра, який колись співав на італійській сцені разом із Шаляпіним, дружив із Собіновим…»

22 листопада 1963 року Солов'яненко дебютував на київській оперній сцені партією Герцога в опері «Ріголетто». За рік він досяг і першого міжнародного успіху — посів друге місце на пісенному телефестивалі «Неаполь проти всіх». А 1977 року першим серед тенорів з СРСР був запрошений до відомого нью-йоркського театру «Метрополітен-опера», де взяв участь у 12 спектаклях. Хтось інший, мабуть, скористався б нагодою, щоб залишитися за кордоном. «Ми жили кілька років в Італії, США, і щоразу я бачила, що Анатолій сумує за рідною домівкою, — згадувала дружина співака Світлана Дмитрівна. — Йому ставало тяжко на душі, і ми поверталися в Україну».

«Я раб свого голосу», — казав іноді Анатолій Борисович. Насправді «рабством» було служіння мистецтву і насамперед народу. «Чому я так часто співаю безплатно або за мізерну платню? — перепитував Солов'яненко і відповідав: — Тому що знаю: на мої концерти приходять прості люди, які неспроможні заплатити за квиток багато, в них немає таких грошей, але вони люблять це мистецтво, і, гадаю, завдячуючи їм, воно житиме».

За свідченням музикантів та композиторів, Анатолій Солов'яненко завжди залишався учнем: вдосконалювався, цікавився різними аспектами життя. З ним любили спілкуватися — окрім ерудиції, він вирізнявся інтелігентністю, добротою, скромністю й неабияким талантом, до останнього дня був вірний своїй професії.

ПРІЗВИЩЕ ЯК ЗНАК ДОЛІ

Співаки та музиканти, з якими виступав та приятелював Анатолій Солов'яненко, відзначають головну його рису — він ніколи не намагався догодити своїм репертуаром радянському смаку. Він знав, що його сильна сторона — саме народні пісні та оперні арії, в яких його голос розкривався в неповторній красі та гармонії.

Рашид Бейбутов, естрадний та оперний співак:

«У концерті співав дзвінкоголосий Анатолій Солов'яненко, в якого саме прізвище — знак долі. Справді, немов для солов'я, для цього артиста немає меж діапазону. Неначе граючись, бере неймовірно високі ноти, легко і просто розсипає звуки сліпучим каскадом. І все це не просто для того, щоб переконати в щедрості своїх вокальних можливостей, а щоб створити образ української народної пісні «Місяць на небі», такий ясний і правдивий».

Любов Казарновська, оперна співачка:

«Народ знав і любив його голос, чекав на зустріч з ним у будь-яких умовах — на радіо, на телебаченні, в живих концертах... Анатолій Солов'яненко дійсно дарував своє мистецтво дуже щедро. Він був не лише чудовим оперним співаком із дивовижним голосом, з яскравим, дзвінким, летючим, дійсно тим голосом, який ми називаємо італійським...

Плоттю та кров'ю, душею та серцем його були українські пісні, які він виконував так, як ніхто інший. Тому що цей заливчастий тембр, якесь зовсім вільне регістрове володіння і це дивовижне слово, яке він подавав завжди дуже яскраво, з душею, з таким внутрішнім поривом — ось що вирізняло виконання пісень Солов'яненком. І тому публіка дарувала йому своє серце і любов».

Лідія Качалова, оперна співачка:

«Вперше я його почула 1955 року. Він зайшов у гримерну розспіватися. І раптом задзвеніли шибки у вікнах, це було неймовірно. Його голос піднявся на дивовижну висоту і взяв цю ноту. Згодом я співала з Анатолієм у «Травіаті». Солов'яненко тоді тільки повернувся з Італії й співав італійською. Наші вокалісти попросили мене дізнатися, як Анатолій дихає під час спектаклю. У другому акті «Травіати» Віолетта довго обіймається з Альфредом, і в цю мить я зрозуміла, що він дихає ребрами спини. Не кожен артист так може».

Солов'яненко співав як у фешенебельних театрах та палацах, так і у простих будинках культури та на стадіонах. При цьому його слухали, затамувавши подих, ніхто не наважувався підспівувати видатному артисту, як це нерідко буває на концертах поп-музики. Співак виконував відомі арії, романси, і народні пісні — українські, італійські, російські. Його розуміли всі — підлітки і пенсіонери, робітники, селяни, елітна публіка. Мистецтво Солов'яненка було досяжним і конструктивним, воно об'єднувало людей.

За 30 років у Національному театрі опери і балету Солов'яненко виконав 17 оперних партій, записав 18 грамплатівок з аріями, романсами, піснями. На його честь названо малу планету — «6755 Солов'яненко». І хоч Анатолій Борисович не був членом партії, він став народним артистом СРСР і лауреатом Ленінської премії, яку передав у Фонд миру. А 1980-го нею відзначили тільки двох безпартійних — Анатолія Солов'яненка і Аркадія Райкіна, що було безпрецедентним випадком.

3 липня 2008 року за значний особистий внесок у розвиток української культури і мистецтва народному артисту України Анатолію Борисовичу Солов'яненку було посмертно присвоєно звання Героя України.

«Без знання найкращих зразків фольклору неможливо уявити собі музично виховану, освічену людину, — наголошував Анатолій Борисович. — Народна музика завжди була й залишається найбільшим надбанням кожної нації». Нагадаємо, що Солов'яненко — уродженець Донецька, в якому театр названо на його честь і де встановлено пам`ятник видатному українському тенору. А чи пам'ятають нинішні прихильники «руского міра» на Донбасі, на яку висоту підняв і як гордо проніс через усе своє творче життя прапор української народної пісні й романсу їхній знаменитий земляк? Чи не стерлося в пам`яті, як натхненно співав Анатолій Борисович українські пісні й романси на концертах, з яким трепетом та любов`ю в серці був вірний рідній землі та мові, не спокусившись на фантастичні матеріальні блага за кордоном?!

Підготував Олександр ТЕРЕВЕРКО

САНДАРМОХ — МОГИЛА УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ

У ЦЬОМУ КАРЕЛЬСЬКОМУ УРОЧИЩІ 4 ЛИСТОПАДА 1937 РОКУ, НАПЕРЕДОДНІ 20-РІЧЧЯ ЖОВТНЕВОГО ЗАКОЛОТУ ЧЕКІСТИ РОЗСТРІЛЯЛИ СОТНІ УКРАЇНЦІВ, СЕРЕД ЯКИХ БУЛО ЧИМАЛО ПИСЬМЕННИКІВ, ПОЕТІВ, АРТИСТІВ І ДРАМАТУРГІВ

З перших днів окупації України російсько-більшовицька влада розпочала пошук так званих ворогів народу. Найбільше їх було, на думку кремлівських катів, серед інтелігенції. І вже у 20-х роках чимало її представників опинилися у віддалених районах Росії, де їм належало пройти «трудове перевиховання»

У грудні 1934 року було вбито Сергія Кірова — партійного керівника Ленінграда. Цей випадок тодішня влада використала для нової хвилі репресій проти української інтелігенції, звинувативши у буржуазному націоналізмі багатьох її представників, зокрема Григорія Косинку, Костя Буревія, Дмитра Фальківського, Олексу Влизька, Івана Крушельницького...

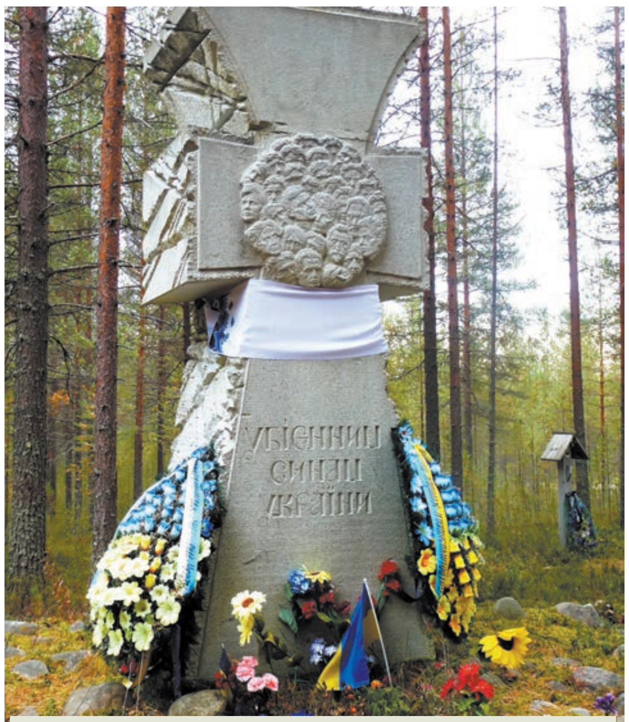
Державне політичне управління (ДПУ) фабрикувало списки вигаданих антирадянських організацій, яких «наплодилося на Україні дуже багато». Тих, хто «входив» до них, кати в чекістських шкірянках під тортурами змушували зізнаватись у не здійснених злочинах. Однією з перших була «створена» СВУ — Спілка визволення України, якій інкримінували підготовку вбивства Сталіна і відокремлення України від СРСР. Тоді ж засудили майже 50 провідних учених і письменників, серед них С. Єфремова, М. Слабченка, Г. Голоскевича, В. Чехівського, А. Ніковського.

Перед цим 1931 року розпустили історичну секцію Михайла Грушевського, викликавши вченого до Москви, а його учнів почали переслідувати. 1930 року знищили Українську автокефальну православну церкву. Митрополита М. Борецького, а також десятки єпископів і тисячі священиків запроторили до концтаборів. Згодом закрили Інститут демографії АН УРСР, який очолював видатний учений М. Птуха.

В записках одного з лідерів більшовицького режиму в Україні Павла Постишева написано: «*Виявивши націоналістичний ухил Скрипника, ми не могли не звільнити структуру української соціалістичної культури від усіх національних елементів. Була виконана велика робота. Досить сказати, що лише один наркомат освіти ми очистили від двох тисяч людей, що належали до націоналістичних елементів, серед них близько 300 вчених і письменників*».

В архівах збереглися сотні оперативних розробок на українських діячів культури. Як тільки їх там не називають! Та найчастіше вони фігурують як «ворожі елементи» і «буржуазні націоналісти», «петлюрівці», які «підривають основи безпеки соціалістичної держави». Хто ж вони, ці «буржуазні націоналісти»?

Валер'ян Підмогильний. 11 січня 1935 року, не витримавши тортур, зізнався у приналежності до «групи письменників-націоналістів з терористичними настроями у ставленні до вождів партії», під тортурами також визнав, що «політика колективізації привела українське село до голоду». Спочатку «найгуманніший радянський суд» обрав йому покарання у 10 років таборів, а у 1937-му особлива трійка УНКВС Ленінградської області винесла вирок — розстріл.

Сандармох — лісове урочище в Медвеж'єгорському районі Республіки Карелія, де на площі 10 гектарів у 30-ті роки минулого століття органи НКВС розстріляли понад 9500 осіб 58 національностей. Серед жертв переважно спецпоселенці і в'язні з Біломорсько-Балтійського каналу і Соловецьких таборів системи ГУЛАГ СРСР, а також жителі навколишніх сіл. Загалом на цій території виявлено 236 розстрільних ям

Валер'ян Поліщук. Письменник, літературний критик і публіцист. У листопаді 1934 року заарештований органами ДПУ, а у березні 1935-го виїзна сесія Військової колегії Верховного Суду СРСР засудила його на 10 років виправно-трудових таборів. «Виправлявся» на Соловках, де його згодом розстріляли.

Григорій Епік. Письменник, перекладач і публіцист. Був активним членом Спілки селянських письменників «Плуг». За спогадами сучасників, подавав великі надії як письменник. Але у грудні 1934-го його творчу діяльність було обірвано: заарештовали за «приналежність до контрреволюційної націоналістичної організації, що планувала терористичні акти проти керівників Компартії та уряду».

Микола Зеров. Був талановитим поетом і літературознавцем, перекладачем античної поезії. Спочатку його звільнили з університету, де він викладав, а в ніч з 27 на 28 квітня 1935 року заарештували. Звинувачення висунули традиційне: керівництво контрреволюційною терористичною націоналістичною організацією. Військовий трибунал Київського військового округу розглянув судову справу на закритому судовому засіданні й засудив Зерова до 10 років ув'язнення, але у 1937-му він був розстріляний.

Радянський режим любив прив'язувати ті чи інші події до чергових річниць жовтневого заколоту: вводилися в експлуатацію заводи й електростанції, збиралися «рекордні» врожаї. А ще — проводилися масові розстріли людей! Саме напередодні 20-ї річниці більшовицького заколоту восени 1937 року в урочищі Сандармох у Карелії були розстріляні сотні кращих синів нашого народу — представники творчої інтелігенції, зокрема Лесь Курбас, Микола Куліш, Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Мирослав Ірчан, Марко Вороний та інші.

Перелік українських поетів і письменників, артистів і драматургів, життя яких було брутально обірване за тисячі кілометрів від рідної землі, — в урочищі Сандармох — можна продовжувати. Таких сандармохів на просторах радянської імперії було сотні.

У Карелії були розстріляні сотні кращих синів українського народу — представники творчої інтелігенції, зокрема Лесь Курбас, Микола Куліш, Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Мирослав Ірчан, Марко Вороний та інші

Органи НКВС, а згодом МДБ, КДБ СРСР та ФСБ Російської Федерації усіляко приховували місце масових убивств від родичів загиблих і громадськості. Внаслідок спецоперації чекістів восени 1937 р. слід соловецького етапу взагалі «загубився»!.. Тому й існувало припущення, що людей потопили в Білому морі.

Однак 1995 року за так званої єльцинської відлиги в архівах Архангельського управління ФСБ було знайдено документи, серед яких були й списки розстріляних в урочищі людей. З них стали відомими прізвища головних катів, які виконували вироки так званих трійок 27 жовтня і 1–4 листопада 1937 року. Одним з них був капітан держбезпеки Михайло Матвєєв, а найбільш активно допомагав йому теж співробітник НКВС Георгій Алафер.

Сергій ЗЯТЬЄВ

«УКРАЇНИ Я ВЖЕ НЕ ПОБАЧУ…»

Слова видатного українського драматурга Леся Курбаса, які він сказав під час арешту, виявилися пророчими

Майбутній режисер, актор і драматург народився в акторській сім'ї 25 лютого 1887 року на Галичині. І під час навчання у Віденському університеті, і під час навчання у Львівському Курбас організував там студентський театр. Він працював також у гуцульському театрі Гната Хоткевича, Львівському театрі товариства «Руська бесіда». 1917 року на запрошення Миколи Садовського Лесь Курбас переїхав у Київ. Однак молодий актор після європейських театрів був невдоволений репертуаром театру Садовського. Репертуар українських театрів він сприймав як етнографічно-побутовий і, за його словами, прагнув подолати цей спадок російського колоніалізму. Тому, пішовши з театру Садовського, заснував спільно з однодумцями Молодий театр. У його репертуар увійшли драматичні етюди Олександра Олеся, «У пущі» Лесі Українки, «Гайдамаки» Тараса Шевченка, а також твори європейських драматургів.

Творчість Курбаса не сподобалася владі, яка почала втручатися в його роботу. На це митець відповів постановкою «Змова Фієско у Генуї» Й. Шиллера. Ця вистава стала алегорією на більшовицьку революцію та панування в Україні радянської влади.

Улітку 1933-го Курбасові запропонували розкаятися в помилках, але він відмовився це зробити. А 26 грудня 1933 року його заарештували. Протягом двох місяців він мужньо переносив тортури й не свідчив ні проти себе, ні проти своїх колег. Натомість інші зламалися й почали давати свідчення проти себе і проти Курбаса. На цій підставі його звинуватили в підготовці замаху на радянських діячів Постишева, Косіора, Балицького.

Після цього режисер усе ж «розкаявся», отримавши від радянського режиму п'ять років заслання на Соловки. За спогадами товаришів, залишаючи Україну, Лесь сказав: «України я вже не побачу…»

Ці слова виявилися пророчими: 4 листопада 1937 року — за три дні до святкування 20-річчя жовтневого заколоту — його розстріляли. Така ж доля невдовзі спіткала й тих, на кого він "готував замах", — Косіора, Постишева та Балицького. Їх було знищено як ворогів народу.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЙОСАФАТОВА ДОЛИНА: ХТО ВІРИТЬ, ТОЙ ЗЦІЛЮЄТЬСЯ

НА ЗЕМЛІ Є ЛИШЕ КІЛЬКА МІСЦЬ, ДЕ В ЧУДОВИХ ВИДІННЯХ ЯВЛЯЛАСЯ БОЖА МАТИ. ЙОСАФАТОВА ДОЛИНА — ОДНЕ З НИХ

Тисячі хрестів стоять посеред поля біля села Голинченці Шаргородського району Вінницької області. Дерев'яні, кам'яні та залізні — височіють над землею близенько один біля одного. Хтось поставив триметрового дубового хреста із вдячності за здоров'я сім'ї, хтось обмежився маленьким, власноруч зробленим. З табличок почорнілих старих та нових різьблених, вкритих лаком хрестів можна дізнатися, що побували тут прочани не тільки з сіл навколо Шаргорода, а й з усієї України та з-за кордону. Люди з усіх усюд передають сюди хрести, щоб їх встановили на честь Божої Матері. В народі це місце називають Йосафатовою долиною

Кількість встановлених хрестів на цьому благословенному місці незабаром перевищить чотири тисячі. Хоча в порівнянні з минулим це не так і багато. Адже історія Йосафатової долини та чудес і знамень, тут явлених, просто вражає.

…Це сталося у спекотні дні 1923 року. Сільський пастух Яків пас череду корів, а неподалік пасла вівці дванадцятирічна дівчинка Христина. Яків дуже любив цю місцину біля села, де споконвіку на рівні із землею була криничка. Саме над водою і явилася йому Божа Мати із немовлям на руках. Німб її сяяв золотистим світлом. «Матір Божа, що нам робити?» — встиг запитати пастух. «Христа славте, хрести ставте!» — почув він у відповідь. І Божа Мати, благословляючи його і всю округу, розтанула в повітрі, піднімаючись до неба.

Щорічна хресна хода на Йосафатову долину

ІСТОРІЯ ПОЯВИ ЙОСАФАТОВОЇ ДОЛИНИ

Там, де тепер село Голинченці, колись шумів непроглядний ліс. У другій половині XVII століття, коли Поділля було поневолене султанською Туреччиною, прийшли в цю місцину, шукаючи порятунку, ченці із православними мирянами. Зупинилися в урочищі біля криниці. Уві сні їм явилася Божа Матір, яка благословила цю околицю. Ченці заснували обитель, а що були бідні та обдерті, то й назвали її «Голі ченці». Миряни теж почали зводити житло, і незабаром з усіх боків долини та джерельної криниці виросли чотири села. А долину назвали за аналогією до біблійної — Йосафатовою (благословенною).

Якщо ви полюбляєте мандрувати просторами нашої багатої та цікавої України — обов'язково завітайте до Йосафатової долини, залиште тут свій хрест та підживіться чудодійною енергією зі святого джерела

Слава про диво Господнє швидко поширювалася: люди того ж дня почали вкопувати біля криниці хрести. За розповідями старожилів, буквально за декілька місяців їх у долині стало понад 17 тисяч.

Радянська влада, певна річ, занепокоїлася мільйонним напливом вірян до долини з хрестами. І полетіли у Вінницю рапорти: «...у долині трапляються численні випадки зцілення від різних хвороб, що викликає неймовірний приплив людей на релігійні відправи, які проводяться на місці явлення загадкової жінки з дитиною. Це все виходить за рамки комуністичної ідеології, тому є шкідливим». Рішення знайшли: «Хрести зрізати, а пособників релігійної смути арештувати».

Кінна міліція розганяла натовп прочан, а хрести викопували і розпилювали на дрова. Старожили розповідають: «Один чоловік набрав собі пнів від зрубаних хрестів, став топити ними піч. А з печі почув звук, немов церковний спів, і голос наказав йому віднести пні туди, де взяв. То він наступного дня завантажив їх на віз, відвіз у долину».

У результаті розправи 50 прочан, які не схотіли зректися віри, були жорстоко побиті й заарештовані. Після допиту всіх вигнали на вулицю, і люди, закривавлені, босі, пішки добиралися в рідні місця. Неймовірно, але поки йшов суд, Йосафатова долина знову наповнилася хрестами. Тож слідча комісія відновила свою роботу. Це було навесні 1924 року.

Майже півтора року тривало розслідування. В червні 1925-го в залі губернського суду почалося найгучніше розслідування тих років на Поділлі: «Справа про хрести на Йосафатовій долині».

На лаві підсудних опинилися дев'ять священиків і вісімнадцять мирян. Обвинувачених засудили до різних термінів примусових робіт і аж до чотирьох років із суворою ізоляцією. Із запису доповіді цивільного обвинувача дізнаємося, що за п'ять місяців у долині побували понад мільйон п'ятсот тисяч віруючих! Це більше половини населення області.

Радянська влада робила все, щоб люди забули про Йосафатову долину. Утім традиція встановлювати хрести на честь Богоматері була за кілька десятиліть відновлена. Їх везуть і несуть у Йосафатову долину протягом усього року. Не минає тижня, щоб не з'явився новий; служаться молебні. У свято і в будень йдуть сюди люди вклонитися пам'яті предків, поставити вдячний хрест і обов'язково напитися води з криниці. Про те, що вода в ній цілюща, переказують з уст в уста: вона повертає жінкам радість материнства, злагоду в сім'ї і лікує від різноманітних хвороб, допомагає позбутися виразок, екзем і навіть гангрени.

...І пливе над долиною хрестів спів акафіста: «Радуйся, Владичице Всемилостивійша, в долині Йосафатовій дивно явлена...»

Анастасія ТКАЧУК

КОЖНОМУ ДАНО ТОЙ ХРЕСТ, ЯКИЙ ВІН ЗМОЖЕ ПОНЕСТИ

Зустрівся якось з Богом чоловік
І став він скаржитись, мовляв, вже звик
Нести свій хрест, та він важкий доволі,
І сили катма, руки й ноги кволі:
— Найважчу ношу, Отче, дав мені,
Мабуть, полічені вже мої дні.
Забрав той хрест Господь, поклав в кімнату,
В якій лежало ще хрестів багато.
Завів у ту кімнату чоловіка.
— Поглянь, — сказав, — ось тут хрестів без ліку,
Ти вибери собі по силі, на свій смак,
Воістину нехай же буде так!
І величезні, і малі
Із дерева, і кам'яні,
З граніту, золота, металу,
І з шиком, і без п'єдесталу…
Побачив чоловік хрести:
«Який же взяти, щоб нести?»
І вибрав з них собі найменший,
Найнепомітніший, дешевший
Та з ним до Бога повернувся.
Бог тільки гірко усміхнувся.
— Ну що узяв? — звернувсь до нього, —
Це той же хрест, що й був до цього…

Інна СЕРЬОГІНА

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (далі — Наказ), Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження рухомого військового майна.

Конкурс відбудеться 5 жовтня 2017 року о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 223.

Об'єкти оцінки: лот (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 4 жовтня 2017 року до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу.

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії документів, що подаються, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженим наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29.

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток 2 до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки рухомого військового майна протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: 454-73-90, 454-73-82.

Додаток 2

Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності ______________________________

Реєстраційний № _______
"___" _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))
Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)____
Місцезнаходження (місце проживання) ____

-------------- (телефон) ---------------- (телефакс) ---------------- (телекс) ------------------------ (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

"___"__________ 20___ р.
(дата заповнення заяви)

____
(підпис керівника)
М.П.

Додаток 1

ЛОТ № 1

Перелік
списаного військового майна, яке планується для реалізації (на внутрішньому ринку) та підлягає незалежній оцінці

№№ зп	Сторінка/позиція переліку списаного військового майна Збройних Сил України, яке може бути відчужено від 22.07.2017 № 12607/з	Найменування військового майна	Одиниця виміру	Кількість	Рік виготовлення	Термін використання (зберігання)	Залишкова (балансова) вартість, тис. грн		Місцезнаходження
							одиниці	разом	
1	3/12	Хімічний опріснювач ХО-2	штук (брикетів)	905	1980	37	0,373	337,565	в/ч А2287 м.Вінниця
2	3/13	Хімічний опріснювач ХО-2	штук (брикетів)	16	1980	37	0,373	5,968	в/ч А2287 м.Вінниця
3	3/14	Хімічний опріснювач ХО-2	штук (брикетів)	100	1980	37	0,373	37,3	в/ч А2287 м.Вінниця
4	3/15	Хімічний опріснювач ХО-2	штук (брикетів)	200	1980	37	0,373	74,6	в/ч А2287 м.Вінниця
5	3/16	Хімічний опріснювач ХО-2	штук (брикетів)	484	1980	37	0,373	180,532	в/ч А2287 м.Вінниця
6	3/17	Хімічний опріснювач ХО-2	штук (брикетів)	10	1980	37	0,373	3,73	в/ч А2287 м.Вінниця

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (далі — Наказ), Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження рухомого військового майна.

Конкурс відбудеться 29 вересня 2017 року о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 223.

Об'єкти оцінки: лоти (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 28 вересня 2017 року до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу.

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії документів, що подаються, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженим наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29.

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки рухомого військового майна протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: 454-73-90, 454-73-82.

Додаток 2

Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності ______________________________

Реєстраційний № _______
"___" _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))
Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)____
Місцезнаходження (місце проживання) ____

-------------- (телефон) ---------------- (телефакс) ---------------- (телекс) ------------------------ (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

"___"__________ 20___ р.
(дата заповнення заяви)

____
(підпис керівника)
М.П.

Додаток 1

ЛОТ № 1

Перелік
списаного військового майна, яке планується для реалізації (на внутрішньому ринку) та підлягає незалежній оцінці

№№ пп	Сторінка/позиція переліку списаного військового майна Збройних Сил України, яке може бути відчужено №12607/з від 22.07.2017	Найменування військового майна	Одиниця виміру	Кількість	Рік виготовлення	Термін використання (зберігання)	Залишкова (балансова) вартість, тис. грн		Місцезнаходження
							одиниці	разом	
1.	7 / 2	ТЗА-7,5-5334	одиниць	1	1987	30	16,22	16,22	в/ч А2365 смт Вакуленчук
2.	7 / 3	ТЗА-7,5-500А	одиниць	1	1982	35	12,60	12,60	
3.	7 / 7	АЦ-8,5-255Б	одиниць	1	1984	33	24,35	24,35	в/ч А2365 смт Вакуленчук
4.	7 / 8	АЦ-8-5334	одиниць	2	1980, 1983	34, 37	19,38	38,76	в/ч А2365 смт Вакуленчук
5.	7 / 9	АЦ-8-500	одиниць	1	1974	43	10,20	10,20	
6.	7 / 6	МНУГ-20 (МНУГ-20М)	одиниць	24	1973-1993	24-44	2,37	56,88	в/ч А2756 м.Одеса
7.	9 / 12	РА-2	одиниць	2	1963	54	1,80	3,60	в/ч А0501 м.Чугуїв
8.	9 / 13	РН-2 (РНС-2)	одиниць	6	1963	54	2,016	12,096	
9.	3 / 2	КРАС-А	комплект	1	1979	38	78,851	78,851	в/ч А1840 м.Кропивницький

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина даху площею 3,00 кв. м та частина приміщення технічного поверху площею 8,00 кв. м будівлі інв. № 62 військового містечка № 113.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Дегтярівська, 19.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 30.09.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація має надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 30 хв. 06 жовтня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 360,80 кв. м у будівлі інв. № 90 військового містечка № 201.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., м. Бровари, вул. Чкалова, 1.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 30.09.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація має надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. 06 жовтня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Українська військово-медична академія оголошує конкурс на заміщення вакантної посади старшого викладача кафедри військової загальної практики — сімейної медицини факультету підготовки військових лікарів, ШПК — «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн.

Умови конкурсу: можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають ступінь вищої освіти «магістр» та стаж військової служби на відповідних посадах за фахом або які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь, або викладач без наявності наукового ступеня, вченого звання, який має стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше п'яти років та видані методичні посібники, наукові праці.

Термін подання документів — до 23.10.2017 р.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (матеріали): рапорт по команді (вказати свій контактний телефон, ШПК обійманої посади та посадовий оклад), автобіографія, завірені копії документів про освіту та кваліфікацію (дипломи та додатки до дипломів), копії документів про науковий ступінь, вчене звання, список наукових праць, винаходів, публікацій, інші документи, які свідчать про професійні якості претендента, довідка про проходження військової служби, медична книжка та медична характеристика, службова характеристика, копія службової картки, витяг із Резерву кандидатів для просування по службі, завірений встановленим порядком (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на заміщення вакантної посади, вищу, за ту, на якій перебуває).

Документи оформлюються та подаються у вигляді конкурсної справи із супровідним листом на адресу: 04655, м. Київ, Мельникова, 24А, начальнику Української військово-медичної академії.

***

Оголошується конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі ХУПС ім. Івана Кожедуба:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1.	Частина нежитлового приміщення технічного поверху загальною площею 15,6 кв.м та частина покрівлі загальною площею 40,0 кв.м будівлі № 28 нерухомого військового майна за адресою: м. Харків, вул. Динамівська, 4, в/м № 170, що перебуває на балансі ХУПС ім. Івана Кожедуба, 24980799, тел. (057) 704-96-29	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасники конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки однотипного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700-44-63.

ПІД СТРІХОЮ ЧЕРВОНІЮТЬ КЕТЯГИ КАЛИНИ? ЗАСИЛАЙТЕ В ТУ ХАТУ СВАТІВ!

СЬОГОДНІШНЄ СВЯТО — РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ, АБО, ЯК У НАРОДІ КАЖУТЬ, ДРУГА ПРЕЧИСТА, — РОЗПОЧИНАЄ ОСІННІЙ ВЕСІЛЬНИЙ СЕЗОН

Другу Пречисту традиційно вважають жіночим святом. Цього дня в Україні особливо шанують жінку як продовжувачку роду, а молитви до Пресвятої Богородиці майбутніх матерів про здоров'я та щастя дітей, на яких вони чекають, цього дня мають особливу силу

Від Першої Пречистої (28 серпня — Успіння Божої Матері) й аж по Другу Пречисту (21 вересня — Різдво Пресвятої Богородиці) у кожній українській родині, де були дівчата на виданні, намагалися вдосталь нав'язати калинових пучків. Споконвіку так велося: коли під стріхою білої української хати рясніли стиглі калинові кетяги, то можна засилати сватів до тієї господи, бо там була дівчина на виданні. І це була беззаперечна прикмета для сватів. Калина символізує дівочу цноту. Стиглими калиновими гронами прикрашають весільний коровай. Ними оздоблювали вінець молодої.

Уже від Другої Пречистої розпочинається осінній весільний сезон, і можна засилати сватів. Здавна на Другу Пречисту сватали дівчат, а на Покрову вже справляли весілля. «Прийшла Пречиста — принесла старостів нечиста», — казали в народі.

До вродливої дівки багато йшло сватів. Але вона виносила накритий рушником хліб лише тому, хто був їй до душі. Бувало й таке, що під рушником свати замість хліба отримували гарбуза. Може, звідси виникла ще одна традиція: саме на Пречисту варять першу гарбузову кашу. Готують її на молоці, з пшоном, заправляють медом.

Коли ж весілля вже зіграли, то цього дня у гості до молодих йшла рідня, а їм треба було звітувати перед гостями про своє подружнє життя. Молода господиня мала накрити багатий стіл, привітати рідних, а ті пригощалися й вчили молодих, як жити, що та як правильно робити. До речі, саме на таких гостинах молодому подружжю і передавали знання — народні прикмети. І якщо молоді не цуралися, а слухали й на вус мотали, то й життя у них після цього складалося пречудово.

Фото з відкритих джерел

ПРИКМЕТІ ВІР, АЛЕ ПЕРЕВІР

Якщо вранці 21 вересня на траві роса, то рівно через місяць на землі буде іній.

Прийшла Перша Пречиста — одягла природа намисто, прийшла Друга Пречиста — взяла комара нечиста, прийшла Третя Пречиста — стала діброва безлиста.

Прийшла Пречиста — на дереві чисто, а прийде Покрова — на дереві голо.

Перша Пречиста жито засіває, а друга — дощем поливає.

Якщо на Другу Пречисту дощ, Покрова може бути мокрою.

Якщо в день Різдва Пресвятої Богородиці йде дощ, то він може тривати ще 40 днів, а зима буде дуже рання.

ЦІКАВА СУЧАСНА ПРИКМЕТА НА ДЕНЬ РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Якщо ви цього дня забруднили руки в чомусь чорному, то чекайте хорошої пропозиції на роботі. Цієї прикмети й нині дотримуються всі службовці. Вважається, що якщо цього дня стався такий інцидент, то вам неодмінно доручать справу, завдяки якій начальство підвищить вам платню. А ще — вам можуть доручити якийсь новий проект. І коли ви попрацювали так, як належить, то чекайте і підвищення зарплати, і кар'єрного зростання. Отже, це ваш день. Наважтеся, й у вас усе вийде. Але для того, щоб закріпити дію цієї прикмети, вам потрібно стати на віник обома ногами й так постояти хоча б кілька хвилин. Тільки в цьому разі вона спрацює.

Наталія КОЗАК

Ствол зброї; Невеликий човен; Марка пістолета; Одиничний вектор; Отвір у стіні

Секретне умов. слово; Держава в Азії; Жіночий шарф із пір'я; Вожак табору ромів

Європ. інституція; Сузір'я; Глибока крута западина; Кулемет; Місто в Узбекистані; Зображ. оголеної натури; Британський співак; Родова громада

Франц. міра довжини; Настільна гра; Річка в Криму

Лісовий птах; Столиця європ. держави; Вітчизняний телеканал; Місто в Індії; Труд; Місто у Бельгії; Дисплей; Бог Сонця

Дійсність; «Японський хрін»

Кочівники; Балаган; Музичний колектив; Нота; Розмін. монета в Лаосі; Група племен індіанців

Цінна промислова риба; Низький чол. голос; Брус для щогли; Військове звання; Інфекційна хвороба; Війна на Сході України; Музичний звук

Рос. шахіст і політик; Військa ЗУНР; Укр. муз. гурт; Знак Зодіаку; Місто у Франції; Фахівець з НЛО

Богиня землі (Мала Азія); Сильне збудження; Україна для латинян; Ріка в Сибіру; Озеро в США; Народ в Індії

Безправна людина; Польське жін. ім'я; Голлівудський актор

Захисні загони НСДАП; Вид папуг; Велика ріка в Азії; Суперництво; Річка в Італії; Кугуар; Оператор моб. зв'язку; Найбільша змія родини удавів; Володар вітрів (гр. міф); Рад. важкий танк

Сканворд підготував Олексій ТРИГУБ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 36467 Замовлення 56270

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Руслан ТКАЧУК, Андрій ЛИСЕНКО

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114